

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GETEKENDE

N° 3003

WEEKLIJKSE AFLEVERING

6 Fr.

J. L.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : N.V. Distrigo, 72, Montignystraat, Antwerpen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GETEKENDE

HOOFDSTUK I.

RAFFLES SPREEKT ZIJN BRANDKAST AAN

Het was ongeveer negen uur 's avonds op een mooie dag in het begin van de maand Augustus, toen twee heren op het terras van een groot huis, op het eiland Guernsey, heen en weer liepen. Het eiland Guernsey behoort met Jersey, Alderney, Herm en Sark tot de kanaal-eilanden, welke, hoewel zij dichterbij Frankrijk dan bij Engeland liggen, toch Brits grondgebied zijn. Het huis, waarvoor de twee heren op en neer wandelden, had eens aan de beroemde Franse letterkundige en Staatsman Victor Hugo behoord en was enkele dagen geleden in het bezit overgegaan van een rijk Engelsman, die er onder de naam Graaf Palmhurst zijn intrek had genomen. Hij had het huis gedeeltelijk gemeubileerd gekocht, maar in vele vertrekken was de stoffering versleten en

de meubelen wormstekig gebléken, zodat daarin veel vernieuwd had moeten worden.

Graaf Palmhurst, die over een ruime beurs scheen te beschikken, had de meubilering aan de bekende Engelse firma Selferidge en de stoffering aan de niet minder bekende maatschappij Whiteley opgedragen. Beide firma's hadden zich beijverd om de opdracht geheel naar genoegen van de schatrijke client uit te voeren en hadden zich niet minder geïnteresseerd bij het uitschrijven der rekening. Deze rekening lag in een der vertrekken, die in een schitterende bibliotheek was omgetoverd, op de lessenaar van de eigenaar en deze liep thans zelf met zijn secretaris Charles Dixon op het terras heen en weer met geen ander doel dan om te beraadslagen op welke

wijze hij het spoedigst zijn leveranciers zou kunnen betalen. Graaf Palmhurst zat in geldverlegenheid. Niet dat hij geen geld had! Verre vandaar! Hij was zo rijk, dat hij zijn eigen rijkdom niet eens kende en dit was juist de oorzaak, dat hij zich in verlegenheid bevond. Zijn bankiers hadden hem te laat medege-deeld, dat zijn deposito geheel op was; zijn contanten bedroegen niet meer dan enkele honderden ponden sterling en hij had ongeveer vijf duizend pond nodig om zijn crediteuren, onder wie Selferidge en Whiteley op het ogenblik de voor-naamste waren, te betalen.

— Ik vind het wel een beetje erg, dat Moogan's Bank ons zo laat heeft verwittigd, zei de kleinste der twee he-ren, Charles Dixon, een niet al te grote gestalte, maar wie men de jeugd nog van het gelaat af kon lezen. Hij had een aangenaam uiterlijk en moest met zijn blonde, enigszins krullende haren, blauwe ogen en lachende mond eenieder dadelijk voor zich innemen.

— Dat moet je niet zeggen, Charles, antwoordde zijn metgezel, een rijzige man van middelbare leeftijd, wiens ravenzwarte haren aan de slapen een we-nig begonnen te grijzen, dat moet je niet zeggen, we hebben de laatste tijd veel geld uitgegeven. Dat is in zo'n korte tijd gebeurd, dat Moogan's Bank geen verwijt kan treffen, temeer daar wij de laatste weken geregeld uit de stad wa-ren, zodat men ons waarschijnlijk niet eens heeft kunnen bereiken, veronder-steld, dat men ons heeft willen inlich-ten. Het kan trouwens best zijn, dat een brief van Moogan op mijn schrijf-tafel in Cromwellstreet ligt.

— Ja, dat is waar, zei Dixon, daar heb ik zo gauw niet aan gedacht.

— Ondertussen zitten we er nu maar even lelijk mee te kijken. Hoe hoog is het bedrag van de rekeningen bij el-kaar?

— Van Selferidge 1200 pond sterling, van Whiteley 2500 pond en de andere tezamen zowat 1300 pond, dus ruim vijf duizend pond bij elkaar. Zou Moogan geen crediet geven?

— Ach, misschien wel, amice, ik durf zelfs wel zeggen, ongetwijfeld, maar ik

houd daar niet van. Zoals je weet heb ik nog nooit geld opgenomen als mijn deposito niet toereikend was en steeds heb ik de middelen gevonden om het bijtijds aan te vullen...

— Kan je het dan nu ook niet aan-vullen? vroeg Dixon, terwijl hij zijn metgezel, die, naar bleek uit de vertrou-welijke toon, waarmede zij elkaar toe-spraken, tevens zijn vriend was, schuin aankeek.

Graaf Palmhurst keek hem een ogen-blik ook even schuin aan en beiden barstten in lachen uit.

— Om je de waarheid te zeggen, zei de graaf, heb ik daar op het ogenblik weinig zin in. Mijn hoofd staat er niet naar. Er staan nog wel enige mensen op mijn lijstje, die ik binnen afzienbare tijd met een bezoek hoop te vereren, waarbij zij niet zullen nalaten hun brandkast, hetzij goedschiks of kwaad-schiks van binnen te laten zien, maar, zoals ik zeg, op het ogenblik heb ik geen lust de plannen daarvoor nader uit te werken.

— Wat wil je dan doen?

— Luister ik heb een ander idee. We hebben het de laatste tijd met die verhuizing en allerlei andere beslomme-ringen tamelijk druk gehad en ik ver-lang naar een paar maanden rust. Jij zult daar ook niet afkerig van zijn en James ook niet, denk ik. Ik had ge-dacht, hier een paar maanden te kun-nen uitrusten, maar nu ik geld nodig heb, moet ik daar eerst voor zorgen. Wat denkt je van een zeereisje?

— Aha, ik begrijp 't al. Je gaat naar een van je schatkamers om contanten te halen!

— Juist geraden, Charles, we gaan naar Elverholm om geld te halen, hoe vindt je dat?

— Ik geloof, dat het ons beiden goed zal doen Edward.

— Ik ook. Daarom moesten we maar zo gauw mogelijk voorbereidselen maken opdat we straks kunnen vertrekken. Wil jij James waarschuwen, dan ga ik even naar het laboratorium.

De beide vrienden scheidden. Graaf Palmhurst ging het huis binnen en Dixon begaf zich naar de garage in de

tuin waar een chauffeur bezig was een kleine doch fraaie en blijkbaar zeer snelle auto na te zien.

Wanneer de lezer een wereldkaart voor zich neemt zal hij tevergeefs naar de naam Elverholm zoeken. Deze naam had graaf Palmhurst gegeven aan een klein eilandje enige zeemijlen van Ascension gelegen en zo goed als onbekend. Het was gelegen op 7 graden Zuideerbreedte en 14 graden Westerlandte en zowat 1500 K.M. verwijderd van het naaste punt van het vasteland van Afrika. Hij had het op een van zijn reizen ontdekt, het een naam gegeven en het... geannexeerd, zoals het een waar Engelsman betaamt. Het eilandje, dat nog geen 5 K.M. in het vierkant mat, was van vulkanische oorsprong en haast niet te bereiken. Alleen bij hoog water kon men een soort natuurlijke baai invaren en landen. Daar het echter geheel onvruchtbaar was, daar de gehele bodem uit lavablokken bestond, die door de tijd glad waren geslepen, had het nimmer iemand tot woonplaats gediend en daar er onder de bewoners van het eiland Ascension het verhaal de ronde deed, dat het er 's nachts spookte, waagde zich niemand in de buurt.

Toen Graaf Palmhurst zijn verkenningstocht deed over dat eenzame stukje grond temidden van de eindeloze oceaan, had hij een natuurlijk hol ontdekt, dat in het midden een meer had en dat waarschijnlijk met de zee in verbinding stond. Hij had daarin met veel moeite een hermetisch gesloten kist laten zakken, die thans op een diepte van ongeveer twee meter op de bodem van dat meertje rustte en die voor een waarde van enige millioenen ponden sterling aan goud en edelgesteente bevatte.

Zoals wij hebben gezegd, was graaf Palmhurst zeer rijk en men kan zich daarvan een goede voorstelling maken, wanneer men bedenkt, dat dit eilandje zijn enige schatkamer niet was, maar slechts één uit vele en bijna de kleinste.

Wie Graaf Palmhurst dan was? Hoe hij zo enorm rijk kwam en waarom zijn rijkdom niet alleen uit goud, maar ook uit edelstenen bestond?

Deze drie vragen zijn onmiddellijk opgelost door een paar luttele woorden, die echter zó veelzeggend zijn, dat niemand zich meer over de ware aard van graaf Palmhurst zal vergissen.

Graaf Palmhurst was het predicaat en de naam, die de slanke heer, die zojuist de eigenaar was geworden van Hauteville-House, eens de woning van de beroemde auteur van Les Misérables en L'homme qui rit, aannam, wanneer hij meende wederom voor een tijd in een andere huid te moeten kruipen.

Die naam was niets dan een camouflage, waarachter zich een man verschool zoals de wereld geen tweede ooit zal kennen. Deze man was niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende.

Zijn secretaris, die de eilandbewoners hadden leren kennen als Dixon, was, wanneer hij met Lord William Aberdeen in diens huis te Londen woonde, Charles Brand en als zodanig zeer goed bekend bij talloze inrichtingen van liefdadigheid, hospitalen enz., die steeds milde gaven gezonden kregen van zijn vriend en welke afkomstig waren van de bedragen, die hij op dikwijls geniale wijze afnam van schatrijke mensen, die aan een chronische kwaal leden en welke niet uit naastenliefde maar uit het tegenovergestelde verschijnsel bestond.

Met dit alles voor ogen zal het onze lezers nu niet meer verwonderen, dat de beide heren op het terras voor het huis zoeven zulk een eigenaardig gesprek voerden.

Reeds de volgende ochtend vernamen de bewoners van Guernsey, dat de landheer, zoals zij Raffles noemden, wederom ging vertrekken.

Vlak bij het huis, dat, zoals men wellicht weet, dicht aan zee ligt, bevond zich een kleine kunstmatige haven, die uitsluitend voor het gebruik van de bewoners van Hauteville-House bestemd was. In die haven lag een zeer fraai, wit geschilderd jacht, waarvan de korte pijp onmiddellijk liet vermoeden, dat het een motorjacht was. De korte, maar ta-

melijk wijde pijp diende voor de afvoer van gassen.

Zoals het een modern vaartuig past, had het een inrichting voor draadloze telegrafie aan boord en was verder van de nieuwste vindingen op zeevaartkundig gebied voorzien. Bovendien voerde het jacht nog allerlei andere zaken met zich mede, waarvan zelfs de stoutste fantasie zich geen voorstelling zou kunnen maken.

Raffles was namelijk een geniaal man, die onmiddellijk de nieuwste vindingen van geleerden in praktijk bracht en hiermede niet wachtte tot men ze in de handel kon bekomen, doch zelf de handen aan de ploeg sloeg, zodat de meeste ingenieuze vindingen korte tijd na de uitvinding of ontdekking reeds door hem konden worden toegepast, nog vóór de wereld er enig begrip van had.

Hierdoor was het mogelijk, dat het vaartuig, hetwelk natuurlijk volkomen zeewaardig was, slechts door één man behoefde bediend te worden. De motoren, eveneens een vinding van Raffles, konden het schip een snelheid verlenen van ongeveer 50 knopen per uur, waarbij een vermogen van niet minder dan 7.000 P.K. werd ontwikkeld.

De grootste bijzonderheid bestond evenwel in het feit, dat het schip vanaf de wal draadloos kon worden bediend. In een der kajuiten bevond zich een kleine, doch krachtige benzinemotor, die een dynamo aandreef en waardoor de benodigde energie werd opgewekt.

De twee gekoppelde machines die Raffles kortweg de set noemde, waren er op ingericht om in een paar seconden gedemonteerd en verpakt te worden in een paar koffers, met nog een aparte koffer voor benzine. Hoewel deze machines, wel klein, maar toch nog tamelijk zwaar waren, was dit geen beletsel voor Henderson, de chauffeur van Raffles, die een ware reus mocht worden genoemd en voor wie niet gauw een last te zwaar was. Nu wel niet met gemak, maar dan toch zonder veel moeite droeg James Henderson, als het moest de drie koffers wel een kilometer ver zonder te rusten.

Wanneer Raffles de set op de oever had opgesteld, kon hij door middel van verschillende handgrepen op een klein schakelbord het schip laten maëuvreren tot op een afstand van 10 K.M. en waarbij de antenne voor de draadloze telegrafie tevens als antenne voor de draadloze besturing diende.

Toen Raffles een paar dagen na zijn komst op Guernsey enige proeven had genomen en het schip, met geen sterfeling aan boord, de haven uit was gevaren, had de eenvoudige bevolking de nieuwe landheer met verbazing gadeslagen, maar toen hij daarop het schip allerlei wendingen liet maken en tenslotte de haven weer binnen liet varen, met een zekerheid alsof er zich een zeer bekwame loods aan boord bevond, waren zij half en half geneigd de graaf voor een moderne tovenaars te houden.

Hij had de mensen op dat punt echter spoedig gerust gesteld en hun de werking van het toestel uitgelegd, waardoor wel hun bijgelovigheid, maar niet hun ontzag en verering voor de graaf was verdwenen.

Met dit vaartuig zouden Raffles, Charles Brand en Henderson de zeereis gaan ondernemen, die de Grote Onbekende het geld moest verschaffen, waaraan hij op het ogenblik behoefte had.

Twee dagen nadat hij het plan geopperd had, lag de « Stormvogel » reiswaardig en maakten Raffles en zijn metgezellen zich gereed om aan boord te gaan.

Zij verheugden zich over hun tocht, want het weer was prachtig en er werd naar rust verlangd, tenminste wat Raffles en Brand betreft. Henderson scheen er geen behoefte aan te hebben. De sterke kerel met zijn hart van goud en zijn spieren van staal scheen geen vermoeidheid te kennen, maar was vergenoegd om de eenvoudige reden, dat hij zijn meester vergenoegd zag: dat was voor hem voldoende.

De brave kerel had het grootste aandeel gehad in de voorbereidingen voor de reis. Hij had er voor gezorgd, dat de machines in uitstekende toestand verkeerden, dat er de nodige proviand aan boord was, kortom dat alles ge-

schied was wat het verblijf aan boord van een betrekkelijk klein vaartuig aangenaam kan maken.

Raffles had er natuurlijk voor gezorgd dat zijn crediteuren een brief hadden ontvangen, waarin medegedeeld werd, dat hij plotseling voor zaken op reis moest, maar dat zijn eerste werk na zijn terugkeer zou wezen voor de betaling der rekeningen zorg te dragen.

Op de ochtend van de zesde Augustus koos het vaartuig zee, toegejuicht en nagewuifd door de ganse bevolking.

De drie opvarenden deden om de beurt dienst als stuurman. Maar alleen gedurende een gedeelte van de nacht was de stuurman alleen op de kleine brug. Overdag werd hij steeds gezelschap gehouden door de anderen en allen deden een dosis gezondheid op voor jaren in de versterkende, frisse zeelucht. Het duurde niet lang of door het geregelde verblijf in de open lucht, zagen zij er alle drie weldra uit als roodhuiden.

Men navigeerde volgens de gebruikelijke route. Eerst langs de Franse kust, toen naar Gibraltar, vandaar over Madeira naar de Kanarische eilanden en Sierra Leone. Daar werd een grote voorraad levensmiddelen, benzine en olie ingenomen, omdat van daaruit aan een stuk naar Ascension en vandaar naar Elverholm zou worden gevaren.

Op hun heenreis deed zich niets bijzonders voor. In verschillende havens werd het anker uitgeworpen om proviand aan te vullen en het schip te laten schoonmaken, want daar Henderson voor het toebereiden van de maaltij-

den zorgde, had hij niet veel tijd over voor het schoon houden van het schip, maar daar dit geregeld in de havens gebeurde, welke zij aandeden, was dit geen bezwaar.

Het eiland Elverholm lag op drie uur afstand van Ascension. Men voer eerst om het eiland, dat niets anders dan een kale rots was, heen, om te zien of alles veilig was, waarna de « Stormvogel » de haven werd ingestuurd.

In het hol werd alles gevonden, zoals men het had achtergelaten.

Met behulp van een takel, die tot de gewone uitrusting van het vaartuig behoorde, werd de waterdichte stalen kist uit het meertje opgehaald en niet zonder moeite geopend. De inhoud was ongeschonden en Raffles voorzag zich uit de voorraad van de nodige contanten, terwijl hij tevens een aantal diamanten en andere edelstenen er uit nam. Hij was van plan op de terugweg Amsterdam aan te doen om de stenen daar op de markt te brengen.

Zelfs wanneer hij zeer weelderig leefde, zou het kapitaal, dat hij nu bij zich had, voldoende geweest zijn voor jaren.

Welgemoed werd de terugtocht aanvaard.

Reeds spoedig na het passeren van de equator werd Georgetown, het kleine stadje aan de noord-west zijde van Ascension bereikt. Hier werd de voorraad, waarin een geduchte bres was gekomen, aangevuld.

Raffles was van plan dit te herhalen te Elmina, de havenplaats en Europese nederzetting aan de Goudkust.

HOOFDSTUK II.

UIT DE WILDERNIS

Een dag of tien vóór de boeg van de « Stormvogel » de wateren van de Atlantische Oceaan kliefde, terwijl dit vaartuig op weg was naar Elmina, was de bevolking van deze kleine nederzetting, die nog voor het grootste gedeelte

uit de zwarte bewoners van Kameroen, Nigeria en Togo bestaat, getuige van een voor dit plaatsje zeer zeldzaam schouwspel.

Een groot, wit stoomjacht had het anker op de rede uitgeworpen en een

groot deel van de bevolking stond met gespannen verwachting de toebereidselen aan boord van dit schip gade te slaan, toebereidselen, die er op wezen, dat men van plan was aan land te gaan.

Onder de bevolking bevonden zich ook enige blanken. Ook voor hen was zo iets een hele gebeurtenis, doorgaans betekende het nieuws uit het moederland.

Dit keer echter werden zij hierin teleurgesteld, want het was geen Engels, doch een Duits vaartuig. De naam liet dit niet vermoeden. De gouverneur van de nederzetting had een grote telescoop, die op een driehoek geschroefd was, op een hoog punt aan de kust neergezet en door dit instrument reeds lang gezien, dat de naam van het vaartuig « Drake » was. Hij gaf hierover zijn verwondering te kennen aan zijn gast Jack Howell, die naast hem stond en maakte deze er opmerkzaam op dat deze Engelse naam slecht strookte met de Duitse vlag, die het schip voerde.

De gouverneur, John Burns genaamd, een door de tropenzon gebruide, goedmoedelijke Engelsman, verheugde zich sedert een tiental dagen in het bezit van een gast.

Deze gast was hem door de hemel gezonden, ten minste dit gaf hij aan eenieder, die het maar horen wilde, te kennen. Hij was ongehuwd en had het dientengevolge in zijn mooi, wit huis, dat door fraaie cocospalmen omgeven was, tamelijk stil. Het was dus geen wonder, dat hij Jack Howell toen deze op een goede dag in het plaatsje arriveerde met open armen ontving, ook al had hij hem vóór dat ogenblik nog nimmer gezien.

Jack Howell had tien jaren achtereen in de wildernis geleefd. Hij was als employé door een groot Engels concern dat rubberbelangen had in Afrika uitgezonden, was daarna administrateur geworden van een rubberonderneming en was na zeven jaar, in plaats van naar huis te gaan voor eigen rekening handel gaan drijven in ivoor, ebbenhout, mahoniehout en wat het land nog meer opleverde. In die drie jaar was hij zeer gelukkig geweest en had zeer voordelige zaken gedaan. Ook in zijn em-

ployé-tijd was hij erg zuinig geweest, had aan de grote kanker der tropen, de drank, weerstand weten te bieden en had eindelijk, na tien jaar ingespannen arbeid het plan opgevat naar zijn moederland, naar Engeland terug te keren met zijn overgespaard kapitaaltje van ongeveer veertig duizend pond sterling.

Ofschoon hij tien jaren achtereen bijna uitsluitend met wilde en halfwilde volksstammen had verkeer, was hij de eenvoudige, oprechte, enigszins naïve jonge man gebleven, zodat hij bij zijn aankomst te Elmina door John Burns met open armen werd ontvangen.

Howell was voornemens geweest zijn intrek te nemen in het kleine, maar zeer zindelijke hotel, maar Burns was te lang van Europees gezelschap verstoken geweest, om niet elkeen, die zich bij hem vervoegde om inlichtingen, ook al was zijn uiterlijk niet altijd even gunstig, als zijn gast te beschouwen.

Hoeveel te meer moest dit dan het geval zijn met Howell, wiens eerlijke blauwe ogen in het open jongensachtige gelaat zelfs elke brombeer voor zich had moeten innemen.

Jack Howell had, wat zijn reis betraf, pech gehad. Toen hij aankwam was er juist een boot, die de vrachtdienst tussen de kustplaatsen van Afrika onderhoudt, vertrokken en het kon nog wel een paar weken aanhouden voor er weer een kwam. Howell, die, nu hij eenmaal het plan, om naar Engeland terug te keren, gemaakt had, zo spoedig mogelijk wilde vertrekken, vond dit jammer, maar Burns stak het niet onder stoelen of banken, dat hij het een zeer gelukkige samenloop van omstandigheden vond en stelde zich al enige weken van aangenaam gezelschap voor. Hij had Howell onmiddellijk gevraagd bij hem zijn intrek te nemen en niet in het hotel; toen de nieuw aangekomene, enigszins verlegen met het gulle aanbod van de hem totaal onbekende gouverneur, aarzelde, had hij zijn aanbod op bijna smekende toon herhaald en Jaek was natuurlijk bezweken.

Reeds tien dagen lang was hij aldus de gast van John Burns, die, hem ter ere, elke avond licht in het salon liet

opsteken. Er werd gekaart en gedronken, want hoewel Jack nog zeer matig was, meende hij, nu er aan zijn arbeid een einde gekomen was, zich af en toe wel een glas wijn of een whiskey soda te mogen veroorloven.

De gramfoon en de radio liet de mooiste orkestnummers, de verleidelijkste foxtrots en smeltende liederen horen en alles was zo prettig en aangenaam, als het bij een temperatuur van 95 graden op een afgelegen plek van de aardbol maar wezen kon. Alsof dit alles nog niet genoeg was, kwam er nu nog het zeldzame feit bij van een stoomjacht op de rede. Het was te veel, meende Burns, waaraan had hij al die prettige drukte en afleiding verdiend. Helaas, de goede kerel wist niet, dat het nu nog zo nieuwsgierig bekeken vaarttuig hem zijn gast kwam ontroven.

Jack Howell, die nu en dan ook eens een oogje door de telescoop had geworpen, had opgemerkt, dat er zich onder de personen die aanstalten maakten om het schip te verlaten, dames waren.

Weldra bleek, dat hij goed gezien had. Toen de sloep op het strand was getrokken, stapten er drie heren en drie dames uit, die zich onmiddellijk naar het enige hotel, dat de nederzetting rijk was, lieten brengen.

De gehele bevolking was opgetogen. Zulke deftige, voornamen mensen hadden zij nog nimmer in hun leven aanschouwd.

Twee heren waren van middelbare leeftijd en naar hun gelijkenis te oordelen, broers. De een was de eigenaar van het jacht, Heinrich Kaufmann, de ander zijn broeder, Fritz. De derde mannelijke passagier was veel jonger. Hij was blond, droeg een monocle in het rechteroog en werd door de dames met de naam Kurt aangesproken.

De dames waren een bezienswaardigheid apart, tenminste twee er van, de oudsten. Ook zij waren van middelbare leeftijd, maar spreidden in haar kleding een jeugd en elegance ten toon, alsof het jonge meisjes waren. De jongste daarentegen was veel eenvoudiger gekleed en had iets droefgeestigs in haar

uiterlijk, dat weinig met haar jeugd strookte, doch haar schoonheid als het ware nog verhoogde.

John Burns en Jack Howell hadden door de telescoop de aankomst der reizigers goed kunnen gadeslaan, en haastten zich thans het instrument in te schuiven en op te bergen, daar zij zich naar het hotel wilden begeven, waar Burns in zijn waardigheid als gouverneur, de reizigers in zijn nederzetting welkom wilde heten.

Tegen drie uur 's namiddags kwamen zij er aan. Spoedig was kennis gemaakt en het duurde niet lang, of men was in een gesprek gewikkeld, zo hartelijk en vertrouwelijk, dat het er meer op leek, alsof men elkaar tientallen jaren in plaats van even veel minuten gekend had.

Het gesprek was hartelijk en algemeen. Ten minste wat de heren betrof: van de dames mengde de jongste zich slechts zelden in het vrolijk en druk gekout en staarde somwijlen met een vreemde blik om zich heen.

Jack Howell was dit niet ontgaan. Natuurlijk was de brave jongen hals over kop verliefd op haar geworden, hetgeen niet te verwonderen valt, als men bedenkt, dat hij in geen tien jaar met een blank vrouwelijk wezen had gesproken en de nieuw aangekomene mooi genoeg was om zelfs de meest verwendde heer der schepping te bekoren.

Het duurde dan ook niet lang, of Jack zat naast haar en was een gesprek met haar begonnen. Toen hij te weten kwam dat zij ongehuwd en dus niet de echtgenote van de jonge man met de monocle was, hetgeen hij aanvankelijk gedacht had, nam zijn verliefdheid nog toe, ook al ontving hij niet de minste aanmoediging van de jonge vrouw.

John Burns, die er niet op ingericht was zoveel gasten tegelijkertijd te herbergen, kon de reizigers dus niet, zoals Jack, bij hem logeren, maar wel nodigde hij hen uit die avond bij hem te komen doorbrengen. Deze invitatie werd met vreugde aanvaard en tot laat in de nacht weergalmde het gastvrije huis van de gouverneur van vrolijk gepraat en gelach.

Toen men eindelijk scheidde, hadden Jack Howell en John Burns hun hele levensgeschiedenis verteld en wisten zij op hun beurt veel af van de avonturen en lotgevallen van de rijke Duitse koopman, die heel weinig van zijn landgenoten weg had en zich in gunstige zin van hen onderscheidde.

Ten minste, zo dachten zij. Wanneer zij getuigen hadden kunnen zijn van het gesprek, dat de reizigers, die 's avonds aan boord van het vaartuig terug waren gekeerd, voerden, zouden zij er anders over gedacht hebben. Nu echter was dit niet het geval en Jack zag in zijn dromen niets anders dan de diepe, bruine ogen in het melancholieke gelaat van het schone jonge meisje, dat hij reeds Ethel had mogen noemen.

Hoewel men zeer laat aan boord kwam bleef het licht in het salon nog lang branden.

— Dat is goed nieuws op deze afgelegene plek van de aardbol, zei Heinrich Kaufmann tot zijn broeder, dat had ik niet durven denken.

— Hoeveel zei hij ook weer, dat hij bezat? vroeg Kurt.

— Veertig duizend pond sterling.

Kurt liet een zacht gefluit horen.

— Dat is de moeite waard, meende hij.

— Dat zou ik ook denken en naar mijn mening moeten we hem onmiddellijk uitnodigen. Tien tegen een, dat hij het aanneemt.

— Het kan nog wel een maand duren, voor er een boot komt om hem en... zijn vrachtje naar Engeland over te brengen.

— Des te beter. Hoe groter de kans is, dat hij lang moet wachten, hoe groter de kans is dat hij onze invitatie aanneemt.

Thans mengde zich een der dames in het gesprek.

— We behoeven er niet aan te twijfelen, dat hij onze uitnodiging aanneemt ook al kwam er morgen een boot en al gingen wij pas de volgende week weg. Hebben jullie dan geen van allen gezien, dat hij tot over zijn oren verliefd is op Ethel?

Allen keken in de richting van het jonge meisje, dat, zoals gewoonlijk, met hare gedachte heel ergens anders scheen te zijn en nauwelijks acht scheen te slaan op haar omgeving.

Nu haar naam werd genoemd, keek zij evenwel op. Met een scherpe blik monsterde zij het gezelschap.

— Wat is er? vroeg zij en deed daarbij geen moeite vriendelijk te schijnen.

— O niets, we maakten alleen maar de opmerking, dat Jack Howell zeer oplettend tegenover je was, zei de dame, die het eerst gesproken had.

— Ach wat! Laat die eenvoudige jongen toch met rust. Ik heb er niets van gemerkt, maar zelfs al zou dit wel het geval zijn, dan is dat toch niet te verwonderen, als men tien jaar in de wildernis heeft geleefd.

Nadat Ethel dit gezegd had, keerde zij zich om en ging het salon uit. De anderen oogden haar na en schoven toen zij verdwenen was, hun stoelen dicht bij elkaar. Geruime tijd werd op zachte toon gesproken.

Het onderwerp, dat zij behandelden, scheen van vertrouwelijke, maar ook van gewichtige aard te zijn, want het duurde lang, eer men het eens was. Toch ontbrak de vrolijkheid niet, want nu en dan brak de een of ander in een zacht gelach uit, waarin de anderen hem of haar bijvielen.

Ten slotte werd het licht gedoofd en ging men ter ruste.

De volgende ochtend liet het gezelschap zich weer vroeg naar land brengen. Regelrecht begaf men zich naar de woning van de gouverneur.

Men liep in ongeregelde volgorde, alleen de eigenaar van het jacht, Heinrich Kaufmann, was in een ernstig gesprek gewikkeld met Ethel.

— Moet je hem nu ook weer tot je slachtoffer maken? zei het meisje op verwijtende toon.

— Slachtoffer! slachtoffer! Praat toch niet zo pathetisch, wie spreekt er nu van slachtoffers maken. Ik geloof, dat wij hem een grote dienst gaan bewijzen.

— Die hij dubbel en dwars zal moeten betalen!

— Er is geen sprake van betalen. Wanneer hij met ons meegaat, wint hij de passage van de grote boot uit, als hij dus een kleinigheid mocht verliezen, komt dit overeen uit.

— Ja, ja! Een kleinigheid, dat kennen we. Het begint altijd met een kleinigheid. En waar eindigt het mee?

— Daar heeft hij zelf in te beslissen. Hij blijft vrij in zijn doen en laten. Hij is toch geen klein kind.

— Ach, wat geeft het ook, al dat praten. Je doet immers toch wat je wilt. Laat mij er in 's hemelsnaam buiten.

— Maar kind, dat doen we toch ook! Jij kunt je er gerust buiten houden. We vragen alleen maar van je een weinig vriendelijk tegen hem te zijn, zodat hij niet denkt, dat hetgeen wij vragen tegen jouw zin gaat. Als hij eenmaal aan boord is, kan je doen wat je wilt.

Het jonge meisje gaf geen antwoord, maar verviel weder in haar gewoon droefgeestig gepeins.

Intussen was men het huis op enkele tientallen meters genaderd en Burns en Jack snelden de warande af en de reizigers tegemoet. Het was als een wederzien na een scheiding van jaren.

John Burns putte zich uit in beleefdheden, liet de beste wijn uit de kelder halen en was zo opgeruimd als men hem in geen jaren gezien had. Helaas, die vrolijkheid zou slechts van korte duur zijn, want weldra vernam hij, wat de reden was, dat de reizigers reeds zo vroeg op de dag tot hem waren gekomen.

— Mijnheer Howell, aldus sprak Heinrich Kaufmann de jonge man aan, toen wij gisteravond naar de «Drake» terugkeerden, viel het ons in, dat wij misschien in staat zijn u een grote dienst te bewijzen. Het ligt in ons voornemen hedenavond het anker te lichten en onze reis voort te zetten. Daar u reeds tien dagen op een reisgelegenheid wacht en het nog wel een dag of veertien, of nog langer, kan duren, eer een boot Elmina aandoet, komen wij u vragen of u ons de eer wilt aandoen onze gast aan boord van de «Drake» te worden.

— Enigen onzer, hierbij richtte hij als onwillekeurig de blik naar Ethel, stellen zó veel belang in uw gezelschap, dat wij het niet alleen als een eer, maar ook als een genoegen beschouwen, als een gróót genoegen, om u naar uw vaderland te mogen brengen.

Zowel Burns als Jack waren verrast. Eerstgenoemde was te rondborstig om zijn teleurstelling te verbergen, want hij begreep maar al te wel, dat men niet op toestemming van zijn gast zou behoeven aan te dringen.

Jack echter was aangenaam verrast. Zowel door de uitnodiging zelf, als om de reden waartoe men hem gevraagd had. Toen Kaufmann zijn blik als onwillekeurig op Ethel richtte had hij die blik gevolgd en een zekere aanmoediging in de ogen van het jonge meisje menen te lezen. Hoewel zij onmiddellijk haar ogen neersloeg was het hem niet ontgaan en niemand behoefde meer aan zijn antwoord te twifelen.

Een paar uur na dit gesprek waren zijn koffers reeds gepakt en maakte hij zich reisvaardig.

John Burns zat in zijn salon en nam werktuigelijk de honneurs waar. Zijn hart bloedde, want niets had hem voorbereid op deze dubbele slag. Niet alleen dat alle drukte en vrolijkheid weer uit zijn huis zou wijken, maar ook zijn prettige gast, die hij nu reeds tien dagen onder zijn dak had gehad, ging weer weg.

Toch nam hij het de jonge man niet kwalijk. Hij begreep, dat het moederland in de verte hem wenkte, terwijl er in zijn onmiddellijke nabijheid een paar donkere ogen hem lokten.

Burns was in de loop der jaren een filosoof geworden en wist zich als een man in zijn lot te schikken.

Als een man stond hij dan ook enige uren later op de hoogste heuvel van de kust het vertrekkende schip na te wuiven en niemand zag, dat hij eerst zijn ogen moest uitvegen vóór hij voor het oculair van zijn telescoop plaats nam, om nog zo lang mogelijk de hem verlatende beschaving te kunnen volgen.

HOOFDSTUK III

NOODSEINEN

Ongeveer tien dagen na het vertrek van de « Drake » naderde de « Stormvogel » met Raffles, Brand en Henderson in goede welstand aan boord, de kust van Elmina.

Hoewel de zeereis de drie reizigers zeer goed had gedaan, was men nu toch blij weer eens voet aan wal te kunnen zetten. Raffles en Brand waren daar een dag de gasten van de gouverneur, die ook nu maar al te blij was weer eens met Engelsers van beschaafde stand te kunnen spreken. Een dag of tien geleden had hij, zo deelde hij zijn gasten mede, bezoek gehad van een Engelsman die thans op weg naar Engeland was. Daar deze gast moest wachten op de aankomst van een der schepen, die de vrachtaart langs de Afrikaanse kust onderhouden en daar deze soms wel drie maanden en langer wegblijven, had hij hem leren kennen als een eenvoudige, aardige jongen, zodat het hem speet, toen hij eindelijk vertrok. Dat vertrek was nog tamelijk onverwacht geschied, daar hij ten slotte toch niet met een gewone vrachtboot was gegaan, maar een uitnodiging had aangenomen van een rijke Duitser, die met een groot stoomjacht een paar dagen op de rede gelegen had en hem gepresenteerd had naar Engeland terug te brengen.

De gouverneur was nog zo vervuld van dit voorval, een heel evenement op dit gedeelte van de aardbol, dat hij het in geuren en kleuren aan zijn gasten vertelde, hoewel dezen er maar matig belang in stelden, hetgeen niet te verwonderen is, daar zij de jonge man in kwestie, die zo'n gunstige indruk had gemaakt op de gouverneur, natuurlijk niet persoonlijk kenden.

Daar Raffles en zijn vrienden nu reeds veertien dagen onderweg waren, wilden zij de terugreis zo spoedig mogelijk aanvaarden en na een hartelijk afscheid van hun gastheer die alle mo-

gelijke moeite had gedaan om hun verblijf nog wat te rekken, hetgeen hem echter niet gelukt was, staken zij de volgende ochtend vroeg in zee.

Het weer, dat de gehele reis buitengewoon fraai was geweest, begon tegen de avond een verandering te ondergaan. Eensklaps, zonder een voorafgaande koelte, schoot een heftige bries uit het Zuid-Oosten, die de zee tot hoge golven opzwiepte.

Toen de wind weer tot een labberkoelte was afgezaakt, haalden Raffles en zijn metgezellen verlicht adem. De « Stormvogel » was een uitstekend vaartuig, dat het zelfs in een vliegende storm wel had kunnen uithouden.

Tegen het vallen van de avond was de wind bijna geheel gaan liggen, ofschoon de zeevaarders op hun hoede bleven, daar een storm gewoonlijk, met een korte tussenpoos, vier en twintig uren duurt. Tot aller blijdschap echter bleef het kalm en de volgende ochtend verrees de tropenzon weer schitterend aan de oostelijke hemel.

Met grote vaart doorkliefde de boeg van de « Stormvogel » de golven en tegen het vallen van de avond kreeg men land in zicht.

Raffles tuurde met de grootste aandacht in de verte; hij had een grote telescoop uit de kajuit gehaald en sloeg daarmee de horizon gade.

— Vreemd! hoorde Brand hem mompelen.

— Wat is vreemd? vroeg Brand.

Raffles schoof de telescoop in en ging naar de kaartenkamer, op de voet gevolgd door zijn vriend.

— Kijk eens, Charles, zei Raffles, op de kaart wijzend. Volgens mijn berekening zijn wij pas hier.

Hij zette zijn vinger op een punt, waaruit bleek, dat zij zich vlak onder de Kaap Verdische eilanden moesten bevinden.

— Als mijn berekeningen juist zijn, dan kan het land, dat wij zoeven hebben waargenomen, Santiago nog lang niet zijn. Maar als dat niet zo is, wat is het dan? Eerlijk gezegd dacht ik, dat James, toen hij land meldde, zich vergist had, maar in de kijker blijkt duidelijk, dat dit niet het geval is.

Op dat ogenblik hoorden de beide mannen, dat het schip vaart minderde. Dat was zo iets ongewoons, daar Henderson nimmer iets deed, dat hem niet door zijn meester bevolen was, dat beiden elkaar aankeken. Het volgend ogenblik stonden zij aan dek.

Henderson wenkte hen en zij naderden de stuurman.

— Wat is er, James? riep Raffles hem toe, waarom mindert je vaart?

De reus, die er in zijn blauw pak met vergulde knopen nog groter en forser uitzag, dan hij toch reeds was, wees op de golven.

De mannen keken in de richting van zijn vinger, maar door de snel vallende duisternis konden zij eerst niets onderscheiden; op een gegeven ogenblik zagen zij echter iets wits drijven. Het bleek een reddingsboei te zijn. Door handig manoeuvreren naderden zij de boei zo dicht mogelijk en thans kon men duidelijk de naam « Drake », die er met zwarte letters op was geschilderd, onderscheiden.

— Zou de storm toch nog slachtoffers hebben geëist? vroeg Brand als het ware zich zelf af.

— Dat zou niet onmogelijk zijn, amice, merkte Raffles op. Op deze hoogte kan de storm wel veel heviger geweest zijn. Uit alles blijkt, dat deze boei nog niet lang in het water heeft gelegen; we zullen goed uitkijken, of we misschien hulp kunnen bieden.

Heel langzaam werd verder gevaren, maar door de vallende duisternis werd alle waarneming weldra onmogelijk.

De volgende ochtend, bij het krieken van de dag, werd de horizon opnieuw afgezocht. Heinde en ver was niets te ontdekken. Water en lucht, anders niets. Alleen in het noord-oosten was door de kijker een kuststrook zichtbaar, dezelfde,

die zij gisteravond hadden waargenomen.

— Ik begrijp er niets van, Charles, zei Raffles, na geruime tijd het verdwijnende land te hebben gadegeslagen. Wij sturen in dezelfde richting als gisteren en terwijl ik duidelijk heb waargenomen en jij natuurlijk ook, dat wij land in pal noordelijke richting voor ons hadden, ligt het nu ten noord-oosten. We hadden er recht op aan moeten sturen, hetgeen ook in mijn bedoeling had gelegen, om te onderzoeken, welk eiland we hier voor ons hadden, terwijl we ons er nu hoe langer hoe meer van verwijderen. Me dunkt, we moesten van koers veranderen en er heen gaan. Wat dunkt je er van?

— Hebben we nog genoeg olie en mondvoorraad aan boord? vroeg Brand.

— O, wat dat betreft kunnen we gerust zijn. Het enige, waarover ik me verontrust, is over het feit, dat, als we hier werkelijk te doen hebben met een door vulkanische werking ontstaan eiland, er tegelijk wel gevaarlijke klippen zullen zijn ontstaan.

Het voor en tegen werd overwogen, maar Raffles had Raffles niet moeten zijn, als het resultaat niet in bevestigende zin was uitgevallen. Zijn verlangen naar avonturen zat hem als het ware in het bloed.

Het roer werd omgegooid en, hoewel niet op volle kracht, werd naar het geheimzinnige land gevaren.

Het was nog geen middag, toen Raffles en Brand, die de kijkers niet van hun ogen hadden, bijna gelijktijdig een onderdrukte kreet slaakten.

Zij hadden beiden waargenomen, dat de kust, die voor hen opdoemde, onmogelijk van een pas ontstaan land kon zijn. Zij hadden op het tropische strand zeer duidelijk plantengroei kunnen waarnemen.

Hoe meer zij naderden, hoe duidelijker zij de kustvorming konden waarnemen, tot zij beiden door een uitroep wederom van hun verwondering blijk gaven.

Op een vooruitstekend punt meenden zij een vlag te zien wapperen. Met gespannen aandacht bleven zij het land,

dat zij hoe langer hoe meer naderden, gadeslaan. Weldra was hun twijfel verdwenen. Heel duidelijk zagen zij, dat op een rotspunt een soort vlag was geheesen en terwijl zij nog tuurden, werd daar vlak naast een tweede geheesen.

Een uitroep van Henderson, die nog steeds aan het roer stond, maakte hen er opmerkzaam op, dat zij door een hoeveelheid wrakhout dreven, zodat Raffles aanstonds bevel gaf vaart te minderen en met de grootste behoedzaamheid verder te gaan.

Langzaam maar zeker naderde men de kust. Thans zagen de reizigers, dat op het strand allerlei tekens werden gegeven en het duurde niet lang, of de « Stormvogel » gaf te kennen, dat men die tekens begrepen had. Het waren noodseinen van schipbreukelingen.

Raffles begaf zich naar de brug, vanwaar het vaartuig niet alleen bestuurd kon worden, maar waar ook door middel van een aantal handles de vaart kon geregeld worden. Hij nam het roer van Henderson over en speurde naar een plek, waar hij ten anker kon gaan.

Eindelijk knarste de ankerketting en lag het vaartuig stil. Raffles oordeelde het niet raadzaam verder te gaan met het oog op verborgen klippen. Men beschikte aan boord over een grote motorsloep, die ruim en comfortabel was ingericht en waarmede Raffles een landing op de kust wilde beproeven. Dat dit geen geringe arbeid zou zijn, bleek maar al te duidelijk uit de heftige branding, die op het strand stond en waaruit viel af te leiden, dat daar klippen en zandbanken konden zijn.

Alle drie begaven zij zich in de sloep, hetgeen zij met een gerust hart konden doen, daar Henderson er zorg voor gedragen had behalve het nodige proviand en kleren, ook de koffers met de motoren in te laden, zodat men de « Stormvogel » vanaf het strand zou kunnen besturen.

Toen de mannen zich in de sloep inscheepten, zag Raffles duidelijk door zijn kijker, hoe de kleine figuurtjes aan

het strand als het ware een rondedans uitvoerden van blijdschap, dat hulp nabij was.

Aanvankelijk ging de vaart uitstekend, maar naar mate men de kust naderde, werd de navigatie moeilijker. Talrijke rotspunten, die uit zee opstaken, moesten worden vermeden, terwijl tevens rekening moest worden gehouden met de verschillende stromingen, die het ranke vaartuigje soms geheel en al uit de koers dreven.

Eindelijk echter naderde men de brandingslijn. Met een onnavolgbare handigheid, die een goed denkbeeld vermocht te geven van zijn zeevaartkunde, stuurde Henderson de sloep door de gevaarlijke zone heen en na een paar ogenblikken heftig door elkaar geschud te zijn door de schuimende golven, gleeed de boot op het strand.

Wat Raffles reeds lang door zijn kijker had waargenomen, konden zij nu van dichtbij aanschouwen. Zij vonden zich omringd door vijf mensen in deerlijk gehavende kleren.

Het toneel, dat nu volgde, in bizonderheden te beschrijven, is ondoenlijk. De vreugde over hun redding, die thans verzekerd was, uitten zij op allerlei wijzen. De vrouwen weenden en de mannen drukten hun redders geroerd de hand.

De schipbreukelingen werden aan boord genomen.

Raffles liet alles aan Brand en Henderson over; hij scheen een weinig uit zijn humeur te zijn. Reeds dadelijk was hem gebleken, dat hij met Duitsers te doen had en, volbloed Engelsman zijnde, was het hem niet kwalijk te nemen, dat hij altijd met enige reserve tegenover de ex-vijanden van zijn vaderland optrad.

Brand en Henderson begonnen aanstonds de koffers, die zij medegenomen hadden, te ontpakken, om de schipbreukelingen van kleren te voorzien en te midden van de drukte en beweging, die daar het gevolg van was, wist Raffles zich ongemerkt te verwijderen.

HOOFDSTUK IV

DE ZONDERLING

Nadat Raffles enige tijd het strand was opgewandeld, geraakte hij spoedig tussen enige palmbomen, die de uitlopers van een dicht oerwoud bleken te zijn.

Hij was te goed met deze streken bekend, om niet te weten, dat hij de nodige voorzichtigheid in acht diende te nemen, daar men maar al te gauw te midden van de weelderige plantengroei verdwaalt.

Hij keerde dus op zijn schreden terug en sloeg links af. Plotseling stond hij op een open plek, aan het eind waarvan hij een ruw getimmerd huisje ontdekte. Deze plek was door een heuvel van het strand, dat vandaar niet zichtbaar was, gescheiden.

Onwillekeurig vroeg hij zich af, wie daar zou wonen, omdat de hut, hoe ruw deze er ook uitzag, er toch enigszins op wees, dat daar iemand moest wonen met een zekere beschaving. Ook verdiepte hij zich in de vraag of de schipbreukelingen van het bestaan dezer hut op de hoogte waren. Aan de ene kant was hij geneigd te denken dat het niet anders kon of zij moesten de hut gezien hebben daar deze zo dicht bij het strand lag, aan de andere kant echter wees alles er op, dat zij er niet geweest waren, want in dat geval zouden zij toch zeker hulp hebben ontvangen van de bewoner of de bewoners en hun gehavende en uiterst spaarzame kleding wees er op, dat die hulp hun niet geboden was.

Raffles was intussen de hut genaderd en loerde door een der vensters naar binnen. Een venster was het eigenlijk niet, niets anders dan een opening in een der wanden, welke moest dienen om licht en lucht te laten toetreden.

Wat hij zag was wel in staat hem met verbazing te vervullen. De hut, die klaarblijkelijk uit meerdere vertrekken bestond, toonde inwendig een groot verschil met het ruwe uiterlijk.

Het vertrek, dat hij zag, was van enkele meubelen voorzien, welke er op wezen, dat zij eens in de kamer van een Europese woning hadden gestaan. Dit was op zich zelf al een beetje zonderling, maar het vreemdste van alles was, dat de wanden getooid waren met een aantal schilderijen, die de toets van een ernstige critiek konden doorstaan.

Raffles, wiens nieuwsgierigheid was opgewekt, liep om de hut heen, teneinde de ingang te vinden. Deze bevond zich aan een der korte zijden en hij trad binnen.

Bij nadere beschouwing bleek, dat hij goed gezien had. De schilderijen aan de wand waren blijkbaar alle door één hand geschilderd, hetgeen niet alleen op te maken viel uit de wijze van schilderen, maar ook uit het feit, dat zij alle één en dezelfde ondertekening droegen.

Nog was Raffles in de beschouwing van deze schilderijen verdiept, toen het venster, of beter gezegd, de opening in de wand verduisterd werd. Raffles draaide zich om, maar hij zag niets meer, doch hoorde een vreemdsoortig geluid, dat enigszins leek op het geloei van een verschrikt of woedend gemaakt wild dier.

Instinctmatig tastte hij naar de revolver in zijn achterzak en snelde naar de deur. Vóór hem stond een lange magerere man van ongeveer een jaar of zestig. Hij was naakt en droeg slechts een soort lendendoek van boomschors.

Zijn hoofd was bijna geheel kaal, een ruige, lange baard bedekte het onderste gedeelte van zijn gelaat en uit zijn ogen blonk het vuur van een krankzinnige.

Enkele seconden stonden de twee mannen elkaar aan te zien. Toen hief de oude man een knuppel, die hij in zijn hand had, dreigend op en liet wederom dat vreemde, dreigende geluid horen.

Raffles bleef bedaard staan en keek de man in de wilde ogen. Zijn rustige

blik scheen kalmerend te werken, want de knuppel daalde. De man week een paar passen achteruit en Raffles trad naar buiten. Hij meende zich te moeten verontschuldigen, dat hij binnengegaan was en deed dit met enkele woorden, in de hoop, dat de man hem zou verstaan.

Maar wie schetst zijn verbazing, toen hij in zeer goed Engels ten antwoord kreeg, dat hij zich niet behoefde te excuseren. Ook merkte Raffles op, dat het wilde vuur in de ogen van de oude man onmiddellijk geweken was, toen hij de hut uitkwam.

Raffles maakte een paar opmerkingen over de schilderijen, die hij gezien had, maar aanstonds rees weer het wantrouwen in de ziel van de zonderlinge oude. Zonder zich over zijn handelwijze te verontschuldigen, deed hij de deur van de hut voor de neus van Raffles dicht en hij hoorde hem de ruwe grendel er voor schuiven.

Raffles besloot geen verdere pogingen te doen zich in het vertrouwen van de zonderling te dringen, hoewel een menigte vragen hem op de lippen hadden gelegen, want hoe deze oude man, wie het nog aan te zien was, dat hij vroeger te midden der beschaving had geleefd, op deze verlaten plek van de aardbol gekomen was, was hem een raadsel.

Hij verwijderde zich van de hut en wilde naar het strand terugkeren. Hij sloeg een weinig naar rechts af, omdat hij meende, dat de heuvel daar wat lager was en het duurde dan ook niet lang, of hij stond boven op de hoogte, vanwaar hij het strand kon zien liggen.

In de verte zag hij zijn beide metgezellen nog steeds met de schipbreukelingen bezig.

Hij keek om zich heen, maar het landschap was te dicht begroeid, om een ver uitzicht te kunnen bieden. Aan de andere kant van de hoogte viel zijn oog op een klein dal, dat de indruk maakte alsof het kort geleden door mensen betreden was. Hier en daar lagen afgebroken takken en hij meende indrukken van voeten in de zandige bodem te zien. Uiterst behoedzaam, want hij wist nog

steeds niet waar hij zich bevond, ging Raffles verder.

Eensklaps meende hij wat te horen. Iets wat op menselijke stemmen geleek. Niet het vreemde, ongearticuleerde geluid van wilden, maar stemmen met een beschaafde klank. Het leek hem zelfs alsof men Engels sprak, maar dat kon wel verbeelding zijn.

Plotseling schoot het hem echter te binnen, dat zich aan boord van het verongelukte schip, dat naar de naam van de waargenomen reddingsboei te oordelen, de « Drake » moest zijn geweest, meer personen hadden moeten bevinden dan hij tot dusverre had gezien.

Zijn antipathie tegen Duitsers had hem parten gespeeld, anders had hij met de hem aangeboren hoffelijkheid wel geïnformeerd naar het welvaren van de verongelukten.

Deze plotselinge gedachte had hem opmerkzaam gemaakt. Hij spitste zijn oren en ging behoedzaam verder. Maar hoe hij zich ook inspande, hij hoorde niets meer. Juist wilde hij de hoogte weer beklimmen, toen hij een opening in het struikgewas meende te zien. Hij kwam naderbij en nu hoorde hij ook weer hetzelfde geluid van zoeven.

Hij naderde nog meer en ontdekte nu, dat de opening leidde naar een natuurlijke uitholling in een lage rotswand welke bijna geheel schuil ging onder de weelderige plantengroei. Alles was stil; de stemmen, die hij gemeend had te horen, zwegen.

Voorzichtig met zijn revolver in de rechterhand, drong hij het hol verder in. Het kostte hem enige moeite, zo uit het felle daglicht komend, iets in deze halve schemering te onderscheiden.

Dàar hoorde hij weer datzelfde geluid! Hij deed nog een paar stappen, draaide zich half om en... liet van verrassing bijna zijn wapen vallen.

Het toneel, dat hij zag, was van een aandoenlijkheid als hij nimmer verwacht zou hebben aan te treffen.

Op de grond lag een jonge man met gesloten ogen. Zijn kleding bestond slechts uit enkele lappen en zijn gelaat was hoogrood gekleurd. Nu en dan be-

wogen zich zijn lippen en mompelde hij enige onverstaanbare woorden.

Naast hem zat een meisje van een jaar of twintig. Zij hield de hand van de jonge man in de hare en keek met een verbijsterde blik Raffles aan. Zij bewoog zich niet. Het was alsof alles haar onverschillig was.

Raffles, die toch waarlijk wel genoeg vreemde avonturen beleefd had, om gewapend tegen zonderlinge toestanden te zijn, moest nu toch bij zich zelf de opmerking maken, dat hij hiervan niets begreep.

Toen hij met zijn boot op het strand was gelopen, hadden hem de schipbreukelingen omringd en hem ontroerd de handen gedrukt. Met geen woord hadden zij hem te kennen gegeven, dat niet ver van de plek, waar hij voet aan land had gezet, zich nog twee mensen bevonden, die eveneens, misschien nog meer dan zij, zijn hulp nodig hadden. Wisten zij misschien van het bestaan dezer twee eenzamen in dit hol niets af? Dat was ondenkbaar. Het bleek maar al te duidelijk, dat ook zij tot de schipbreukelingen behoorden.

Dit alles flitste Raffles in een paar seconden door het brein. Hij verloor geen tijd met dralen; hij begreep, dat directe hulp hier noodzakelijk was en naderde het tweetal.

Nu echter liet het meisje haar passieve houding varen, haar ogen schoten vuur en het scheen alsof zij de zieke wilde verdedigen.

Raffles had onmiddellijk de toestand overzien. Deze twee jonge mensen, die blijkbaar aan hun lot waren overgelaten, verkeerden in een hoogst zorgwekkende toestand en hadden dringend hulp nodig. Alleen kon hij hier weinig uitrusten, want in de eerste plaats scheen het hem toe, dat het verstand van het jonge meisje verbijsterd was en tweedens bezat hij geen middelen om hun lijden te verlichten. Hij had de hulp van zijn makkers dringend nodig.

Hij richtte nu het woord tot het jonge meisje en gaf haar te verstaan, dat zij rustig moest blijven zitten, dat hij medicijnen zou gaan halen, benevens voedsel, kortom, alles wat zou kunnen

strekken om haar te doen inzien, dat eindelijk de hoog nodige hulp nabij was.

Zij reageerde hierop echter niet. Nu Raffles weer op de gewone afstand van haar stond, scheen zij zich weinig om zijn tegenwoordigheid te bekommeren.

Raffles verspilde niet langer de kostbare tijd. Hij snelde het hol uit en beklom de heuvel.

Daar ginds op het strand waren zijn metgezellen nog steeds druk bezig. Zij waren te ver verwijderd om hem te verstaan, zelfs wanneer hij ook nóg zo hard riep. Toen viel hem iets te binnen. Hij rukte zijn revolver uit zijn zak en loste een schot in de lucht.

Onmiddellijk zag hij, dat dit teken zijn uitwerking niet miste. Allen, die op het strand stonden, keken op in de richting vanwaar het schot geklonken had.

Raffles begon nu met zijn zakdoek te zwaaien en hij zag, dat Henderson en Brand zich van de overigen los maakten en zo vlug hun krachten het veroorloofden, naar hem toekwamen. Henderson, wiens reusachtige gestalte goed te onderscheiden was, liep vooraan en was weldra bij Raffles, die hem tegemoet was gelopen.

— Vlug, James, zei Raffles, toen de reus hem genaderd was, ik moet onmiddellijk de koffers hier hebben met kleren, voedsel en geneesmiddelen. Ga gauw terug en breng alles wat ik gevraagd heb, zo snel mogelijk hierheen.

Henderson was al weer op de terugweg, zo snel zijn sterke benen hem maar wilden dragen.

Intussen was Brand genaderd en zag met verbazing hoe Henderson weer rechtsomkeer maakte.

— Wat is er gebeurd? vroeg hij hijgend.

— Ga maar mee Charles! Je zult iets zien, dat je zeker niet verwacht zult hebben.

Hij bracht Brand naar het hol en toonde hem de twee jonge mensen, die nog net zo lagen, als Raffles ze aangetroffen had.

Brand sprak geen woord maar keek Raffles vragend aan.

Deze wenkte hem naar buiten te komen.

— Wat dit alles precies betekent, kan ik nog niet zeggen, zei Raffles, maar ik zou me sterk vergissen, als aan dit zaakje niet een verdacht luchtje is. Zoals je weet heb ik het niet op Duitsers begrepen, maar ik zal ze niet beschuldigen voor ik zekerheid heb. Herinner jij je nog wat gouverneur Burns van Elmina ons verteld heeft van de «Drake»?

Brand dacht enige ogenblikken na.

— Zei hij niet dat de eigenaar van het jacht een jongeman had uitgenodigd om hem naar Engeland terug te brengen?

— Juist dat meende ik ook. Aanvankelijk veronderstelde ik, dat het die bleke man was, de jongste van de drie daar op het strand, maar het blijkt mij nu waarschijnlijker, dat het deze ongelukkige is.

— En dat jonge meisje?

— Ja, zoals ik zeg, verkeer ik nog geheel en al in het onzekere, het eerste wat ik weten moet, is, wat er gebeurd is en dat kan ik pas vernemen, als ze beiden van het noodzakelijkste zijn voorzien. Ik heb Henderson weggestuurd om het nodige te halen.

— En hier is hij al, mylord, klonk de stem van de reus.

Tot niet geringe verbazing van Raffles en Brand was Henderson met zijn vracht op de nek alweer terug. Het was ongelooflijk, zo snel als hij had moeten lopen en Raffles dacht onwillekeurig aan Vrijdag, de zwarte knecht van Robinson Crusoe die zijn meester op dezelfde wijze had verbaasd doen staan.

Onmiddellijk gingen de drie mannen het hol in.

Zij vonden het tweetal nog precies in dezelfde houding. Toch scheen er enige verandering op het gelaat van het meisje te komen toen zij de drie mannen het hol zag binnentreden. Zij verzette zich er niet tegen, dat men haar trachtte op te beuren, doch wilde in geen geval de hand van de jonge man, die thans bewusteloos scheen te zijn, loslaten.

Daar wist Henderson raad op. Hij nam de bewegingloze figuur in zijn sterke armen, terwijl Raffles en Brand het jonge meisje het hol uitdroegen.

Onder de schaduw van een palmbosje werden ze neergelegd. Eerst nu was duidelijk te zien, welke verwoestingen het lijden op het gelaat van de ongelukkigen had te weeg gebracht.

Het bleek, dat de jonge man in een heftige koorts lag, wondkoorts waarschijnlijk, te oordelen naar de bloedige strepen en vegen op het linnen, dat zijn lichaam ten dele bedekte.

Raffles begon hem te onderzoeken en weldra ontdekte hij een diepe vleeswond onder de rechterschouder. In normale omstandigheden zou deze wond voor een sterke, jonge man weinig betekend hebben, maar de wond was door gebrek aan verzorging ontstoken en had koorts veroorzaakt. Ook was de schouder ontwricht.

Met grote handigheid wijdde Raffles zijn beste krachten aan de zieke.

Intussen hielden Brand en Henderson zich bezig met het meisje, dat in zwijm gevallen was. Het bleek, dat zij geen wonden had, maar toen Brand haar onderzocht, slaakte zij plotseling een uitroep, die Raffles even deed opzien.

— Wat is er, Charles, iets gevaarlijks? Moet ik er bij komen?

— Neen, Edward, gevaarlijk geloof ik niet, maar ik zie hier iets zeer vreemds. Je moet aanstonds maar eens kijken.

De koffers, die Henderson had medegebracht, waren een toverkist gelijk. Van alles kwam er uit en zij schenen onuitputtelijk te zijn.

Schoon linnengoed, verbandmiddelen, voedsel, kortom alles, waaraan de ongelukkigen behoefte konden hebben.

— Wat heb je me nu te laten zien? vroeg Raffles, toen hij met de jonge man gereed was en deze opgefrist en verbonden op een bed van enkele meegebrachte doeken neerlegde.

Brand lichtte voorzichtig de linnen doek, die hij over de schouders van het nog steeds bewusteloze meisje geslagen had op, en wees naar enige zonderlinge tekens, die in een vreemde, lugubere

kleur op de witte huid te zien waren. Raffles boog zich er over heen en zei toen:

— Tatouering! Vers! Hoogstens drie dagen geleden aangebracht. Vreemd zoals alles wat ik tot dusverre hier heb gezien vreemd en raadselachtig is.

— Heb je dan nog meer gezien dan dit? vroeg Brand, terwijl hij op de twee liggende gestalten wees.

— Ja, ik zal straks alles vertellen, maar nu moeten we eerst zien, dat we onze patiënten aan boord krijgen, want hier kunnen ze niet blijven liggen. Hoe zullen we dat doen?

— O, mylord, laat u dat maar aan mij over! viel Henderson hierop in. Ik heb zo'n werkje wel meer bij de hand gehad. Dat arme meisje, vreselijk, wat ziet ze bleek. Ze zal toch niet dood gaan, mylord?

— Dat hoop ik niet, James, het zal hoofdzakelijk van de verpleging afhangen.

En een goede verpleging kan ze alleen maar aan boord krijgen, dus hoe eerder we aan boord zijn, hoe beter.

Henderson luisterde al niet meer, maar toog direct aan het werk. Met grote handigheid hanteerde hij zijn mes en het duurde niet lang of hij had van de buigzame takken der cocospalmen, die eigenlijk niets anders zijn dan de sterke en taaië bladstengels, een draagbaar vervaardigd, waarop een tamelijk zware vracht kon worden vervoerd.

Nadat het meisje er voorzichtig op was gelegd, namen Brand en Henderson de baar op, om haar naar de motorsloep te brengen. Raffles zou zo lang bij de jongeman de wacht houden.

Toen het tweetal met hun vracht op de heuvel was gekomen, slaakten beiden een kreet. Raffles keek op en daar zij hem wenkten, snelde hij naar hen toe. Zonder een woord te spreken wazen zij in de richting van het strand.

Hetgeen zij zagen was wel in staat hen met verwondering te vervullen.

De schipbreukelingen, die gedurende de tijd, dat de drie mannen bij elkaar waren geweest, alleen waren gelaten, hadden hiervan gebruik gemaakt om enige kisten en koffers, die zij blijk-

baar uit de schipbreuk hadden kunnen redden, aan boord van de sloep te brengen. Van hun hoog standpunt kon Raffles waarnemen, hoe zij aanstalten begonnen te maken om ook zijn eigen koffers aan boord te brengen. Het gehele groepje, zowel de heren als de dames, welke laatsten bijna niet van de heren waren te onderscheiden, daar zij zich hadden moeten behelpen met de kleren, die Raffles in zijn koffers had, zodat zij er dus in de blauwe jassen met vergulde knopen en witte pantalons als mannen uitzagen, liep door elkaar en scheen zich zoveel mogelijk te haasten.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Brand aan Raffles, die er ook niets van scheen te begrijpen.

Maar eensklaps scheen Raffles een vermoeden te krijgen. Als een bliksemstraal schoot het door zijn brein dat hier iets niet in de haak was. Die oude naakte gek in zijn hut! Deze twee jonge mensen gewond en aan hun lot overgelaten. Nu deze poging om er met zijn sloep van door te gaan. Dit alles te zamen wees er op dat de schipbreukelingen er op uit waren hun redder te bedriegen.

Wederom moest een revolvershot dienen om de aandacht te trekken. Raffles loste een schot in de lucht hetgeen dan ook zijn uitwerking niet miste. Zonder zich een ogenblik te bedenken stortte het troepje dames en heren zich op de laatste koffers die nog op het strand stonden.

Maar Raffles die dat voorzien had was hen te vlug af. Met James aan zijn zijde snelde hij de heuvel af en naar hen toe.

Aan het strand begreep men dat voor zij er in geslaagd zouden zijn de koffers aan boord te brengen Raffles er zijn metgezellen dicht genoeg genaderd zouden zijn om hen het wegvaren te beletten.

Zij lieten de koffers in de steek en haastten zich aan boord. Onmiddellijk staken zij in zee en voor Raffles in staat was het hun te beletten stevenden zij door de branding naar het jacht.

Raffles klemde zijn tanden op elkaar.

— Boeven! mompelde hij voor zich heen. Gelukkig dat ik het nog net bijtijd heb gezien, anders zouden zij ons gewoonweg hier achtergelaten hebben.

— Maar mylord, waagde Henderson in het midden te brengen, dat hebben zij toch al gedaan. Ik geloof dat we net te laat zijn.

— Neen James gelukkig niet. Je vergeet dit! en Raffles wees op de achtergebleven koffers. Ga nu maar vlug terug en breng met mijnheer Brand de zieken hier dan zal ik de boot terug laten komen.

En terwijl Henderson zich verwijderde stelde Raffles de apparaten die hij uit de koffers nam op het strand op. Binnen enkele minuten snorde de benzinemotor en verleende aan de dynamo het benodigde aantal omwentelingen om de stroom op te wekken voor de draadloze stuurinrichting.

Zodra hij zag, dat de machine goed liep, voerde Raffles de nodige handgrepen op het schakelbord uit, lichtte draadloos het anker van het jacht en wendde de boeg naar het strand.

Toen haalde hij zijn revolver weer voor de dag en lostte wederom een schot in de lucht. Maar de mensen in de sloep hadden deze waarschuwing al niet meer nodig. Zij begrepen, dat zij hun voornemen niet ten uitvoer konden brengen. De eigenaar van het jacht zou hen weten te dwingen terug te keren, nog afgezien van het feit, dat hij

het draadloos bestuurde schip op hen in kon laten lopen en hen, wanneer hij dit wilde, in de grond kon boren. Zij gooiden het roer om en voeren weer naar land.

Toen zij daar aankwamen, waren Brand en Henderson met hun last genaderd en gaf hij degenen, die zich aan boord van de sloep bevonden, bevel uit te stappen, om plaats te maken voor de twee jongelieden, die hij zo spoedig mogelijk aan boord wilde brengen.

Schoorvoetend en met donkere blik in hun ogen, voldeden zij aan dit bevel.

Raffles lette al heel weinig op hen. De lieden interesseerden hem niet en hij had slechts ogen voor de goede gang van zaken betreffende de twee jonge mensen, die hij in zo'n hulpeloze toestand had aangetroffen. Wat er was geschied kon hij nog niet vermoeden en tijd om hen naar een verklaring te vragen, had hij niet. Zijn eerste zorg was voor de gezondheid van deze twee.

Zij namen in de sloep plaats en staken van wal.

Maar nu omringden hen de vijf anderen. Smekend hieven zij de handen omhoog en met tranen in de ogen bezwoeren de dames hen terug te keren, om hen af te halen en niet in de steek te laten.

— Wij komen terug! riep Raffles hen kortaf toe en daarmede moesten zij tevreden zijn.

HOOFDSTUK V

HET VERHAAL VAN ETHEL

Het vereiste heel wat stuurmanskunst om het schip, dat op drift lag, zó te naderen, dat de sloep geen gevaar liep. Van uit het kleine vaartuig bestuurde Raffles draadloos het jacht, maar niettemin ging er nog al wat tijd heen met manoeuvreren, vóór men er in slaagde aan boord te komen. Toen Henderson echter eenmaal voet aan boord had gezet, was het leed geleden. Met onnavolgbare vlugheid en handigheid werd de

sloep aan boord gehesen, zodat de twee zieken er niet de minste last van hadden.

Toen zij eindelijk op twee bedden, die Henderson in het salon had opgeslagen, lagen, haalde Raffles verlicht adem en begon hij aan andere zaken te denken.

Eerst dacht hij er nog over om de vijf achtergebleven schipbreukelingen te halen, maar hij kwam hiervan spoedig terug.

De korte tropenschemering was ingevallen en over enige minuten zou het volslagen donker zijn. En in de duisternis wilde hij zich liever niet in de branding wagen. Bovendien, zo bedacht hij, was het niet erg, wanneer hij die vijf nog een nacht op het strand liet. Zij zouden zich wel weten te behelpen en beschermen tegen datgene, wat hen kon bedreigen. Zij waren met hun vijven, konden geen honger hebben en moesten overigens maar zien hoe zij er zich doorheen sloegen. Hij had er een voorgevoel van, dat zij deze onaangenaamheid wel aan de behandeling van de twee jonge mensen, die hij thans onder zijn bescherming had genomen, verdiend hadden.

Aan boord van het jacht was het een en al bedrijvigheid. Zowel Henderson als Brand beijverden zich alles te doen, wat het lot van de twee zieken kon verzachten en weldra smaakten zij de voldoening het jonge meisje te zien ontwaken.

Met grote, enigszins verschrikte ogen keek zij om zich heen; maar dit duurde niet lang, want blijkbaar van vermoeidheid uitgeput, viel zij spoedig in een geruste slaap.

Raffles, die de temperatuur van de jonge man had opgenomen, scheen daarover niet geheel gerust te zijn en de drie mannen spraken af, dat zij die nacht om beurten bij de zieken zouden waken.

De maatregel bleek achteraf overbodig te zijn geweest, want de nacht verliep zonder dat zich iets bizonders voerdeed. De jongeman was eveneens in slaap gevallen. Aanvankelijk had hij nu en dan nog enige onsamenhangende woorden gemompeld, maar naarmate de nacht verstreek werd hij rustiger en toen Raffles tegen de ochtendstond wederom de temperatuur opnam, wees de thermometer even over de zeven en dertig.

Hierdoor gerustgesteld, besloten Raffles en zijn metgezellen wat rust te nemen en dan te ontbijten.

Toen zij elkaar boven in de grote dekhut ontmoetten, was het voor het eerst, dat zij met elkaar over de gebeurtenis-

sen van de vorige dag van gedachten konden wisselen.

— Het is mij alles nog even raadselachtig, Edward, zo opende Brand het gesprek, terwijl hij zich een kop inschonk van de geurige thee, die Henderson had gezet.

— Mij ook, Charles, bekende Raffles volmondig, en ik heb nog wat anders ook ontdekt, zoals ik je, geloof ik, gisteren al heb gezegd. Tot dusver is het mij nog een raadsel waar we zijn. Wij bevinden ons, volgens mijn waarnemingen, toch altijd nog op een afstand van ongeveer 200 mijlen van de Kaap Verdische eilanden en de enige plausibele oplossing, die ik kan vinden, is, dat wij door een magnetische storing uit de koers geraakt zijn.

Als dat werkelijk zo is, dan veronderstel ik, dat we ons op de Afrikaanse kust bevinden tussen Freetown en Port-Guinea. Maar dit alles komt er op het ogenblik minder op aan. We kunnen wel niet al te lang blijven met al die monden, die wij op het ogenblik hebben te vullen, maar onze voorraad zal zeker nog wel voldoende voor enige dagen zijn. Dus dat is van later zorg. We moeten eerst te weten zien te komen, wie onze gasten zijn.

— Ik denk, dat het dezelfde mensen zijn, waarover gouverneur Burns heeft gesproken, merkte Brand op.

— Ja, dat moet wel, maar hun verhouding onderling is mij alles behalve duidelijk. Zo op het oog schijnt het mij, dat er onenigheid tussen hen is geweest, hetzij voor, hetzij na de schipbreuk en dat daardoor die verwijdering tussen hen is ontstaan.

— Maar dat kan toch zeker geen excuus zijn om twee mensen, die gewond en niet in staat zijn zichzelf te helpen, aan hun lot over te laten.

— Juist, amice, zo denk ik er ook over en daarom, ik wil het eerlijk bekennen, brand ik van nieuwsgierigheid om te weten te komen wat er gebeurd is.

— Wat dunkt je er van, zullen we aan land gaan om ze te halen, dan weten we het gauw genoeg?

— Zou je dat denken, Charles? Ik meen het te moeten betwijfelen, natuurlijk zullen ze ons wel antwoord geven op hetgeen wij vragen, maar ik geloof niet, dat we precies de waarheid te weten zullen komen op die manier. Als er werkelijk iets gebeurd is, dat het daglicht niet kan velen, dan zullen zij zich er wel voor wachten, dat ons te vertellen. Ze hebben aan mij genoeg gezien, dat ik tegenover hen geen zachte rechter zal zijn. Mijn vooringenomenheid heb ik niet onder stoelen of banken gestoken en zij zullen trachten mijn gunst te winnen. Neen, ik geloof, dat ik hen nog maar niet moet gaan halen.

— Ik kan ze duidelijk zien zitten, zei Brand, die geruime tijd door een telescoop had staan turen. Zij hebben geen oog van ons schip af en schijnen vol ongeduld, dat wij hen komen halen.

— Ja, dat kan wel, Charles, maar ze zullen toch nog even geduld moeten hebben. Eerst gaan we naar beneden, om te zien hoe onze zieken het maken.

Raffles en Brand begaven zich naar het salon, terwijl Henderson, die onvermoed was, zich aan zijn bezigheden op het dek begaf.

Toen zij beneden kwamen, vonden zij de beide zieken ontwaakt. Maar het was geen opbeurend tafereel, dat zij boden. De jonge man zat rechtop in bed en keek met een bedremmeld gezicht van het meisje naar de binnentredenden. Het meisje zat eveneens rechtop en snikte, dat het de mannen door de ziel sneed.

Nu had Raffles een zeer eigenaardig karakter. Ofschoon hij, als de gelegenheid zich voordeed, zeer hard en streng kon zijn, hetgeen niet te verwonderen is van iemand, die onder alle mogelijke omstandigheden het hoofd koel en helder moet houden, kon hij toch ook zo zacht zijn als een vrouw. Diep verborgen onder de oppervlakte, in een stil hoekje van zijn hart, zetelde een eigenschap, waardoor hij zich reeds bij tallozen had weten bemind te maken. Hij had de goddelijke gave van het medelijden.

Tranen van een vrouw, vooral als die vrouw jong en mooi is, kan bij ons al-

len die gave opwekken, hoeveel te meer dus bij iemand, die die gave van nature heeft.

Raffles naderde haar, zoals alleen een vader zijn dochter nadert; met een onbeschrijfelijke tederheid nam hij haar handen in de zijne en fluisterde haar enige woorden van deelneming toe. Aanvankelijk had dit weinig succes, het snikken van het meisje werd zelfs heviger, maar Raffles weerhield haar daarin niet, liet haar uitwenen en smaakte weldra het genoeg, dat zij kalm en gelaten in de kussens terugzonk.

Het was hem gebleken, dat, hoewel zij geen merkbare temperatuursverhoging meer had, haar toch iets scheelde en hij begon haar te ondervragen over haar toestand; of zij ergens pijn had, of zij zich loom of afgemat gevoelde.

Dit bracht hem in gedachte, dat hij de vorige dag onder haar linkerschouder een vreemde tatouering had waargenomen en aanstonds bracht hij dit in verband met haar zenuwachtigheid. Het bleek, dat hij goed geraden had, want toen hij er over sprak, brak zij weer in snikken uit.

Raffles gaf Brand een teken en deze verwijderde zich.

Toen vertelde hij haar, dat hij, behalve eigenaar van dit vaartuig, ook geneesheer was en dat hij haar moest onderzoeken. Eerst stribbelde zij tegen, maar met zachte dwang wist hij toch van haar gedaan te krijgen, dat zij eindelijk hem haar schouder toonde.

Tot zijn niet geringe verbazing zag hij, dat de tekens nog onduidelijker waren geworden en dat de lugubere kleur zich nog verder over de huid had verspreid.

Hij maakte zich daarover niet weinig ongerust en besloot zich omtrent dit zonderlinge verschijnsel zekerheid te verschaffen.

— Mejuffrouw, zo sprak hij haar aan, voor ik iets voor u en uw metgezel kan doen, moet ik weten hoe u aan deze tatouering komt. Het schijnt mij toe, dat de indrukken nog vers zijn en het zou kunnen, dat dit uw toestand in het algemeen beïnvloedt. Wilt ge mij ook zeggen, hoe ge daar aan komt?

Maar het meisje schudde droefgeestig het hoofd, haar lippen begonnen te trillen en zij stond weer op het punt in wenen uit te barsten.

Raffles moest toegeven, dat het een moeilijk geval was en wist niet goed wat te doen. Een paar maal had hij reeds tersluiks naar de jongeman gekeken, maar het was alsof deze zijn blikken vermeed.

Van die kant had hij dus ook weinig opheldering te verwachten.

Toen het meisje wederom bedaad was, liet hij haar van een verkoelende drank drinken en zette haar met enige welgekozen woorden op haar gemak.

Zij bleek geroerd te zijn over de zachtheid van Raffles, die zoveel geduld met haar toonde en zij stamelde enige woorden van dank.

— Het spijt me zo, dat ik u al die moeite geef, zei zij, terwijl de tranen in haar ogen opwelden, en dan te moeten bedenken, dat alles voor niets is. Ach, laat ons toch aan ons lot over. Ten minste mij. Ik ben niet waardig, dat ge zoveel voor mij doet. Ik ben een ellendig schepsel. Werp me in zee. Dan zijt ge van mij af en ik heb mijn verdiend loon.

Het waren ongetwijfeld zonderlinge woorden en Raffles keek de jongeman aan, alsof hij van hem enige opheldering verwachtte.

Maar deze sloeg wederom zijn ogen neer, alsof hij daarmede stilzwijgend zijn bevestiging wilde geven.

Toen werd het Raffles toch te erg. Hij moest optreden en krachtig ook, wilde hij datgene te weten komen, wat hij weten moest.

Hiertoe wendde hij zich tot de jongeman.

— Jonge vriend, wie of wat ge zijt is mij totaal onbekend, zo sprak hij hem aan, maar als ge wilt dat ik u beiden help, zo goed als in mijn vermogen is, dient ge mij te vertrouwen. Denk niet dat ik mij met uw zaken wil bemoeien, maar ik moet toch weten wat er voorgevallen is. Ge zijt verplicht te spreken en ik eis dit dan ook van u.

Het scheen, dat de zieke deze woorden verwacht had, want hij toonde zich

daarover volstrekt niet verwonderd.

— Volkomen juist, mijnheer. Wij... hier hield hij even op en verbeterde toen zich zelf, ik ben u zeer dankbaar, terwijl ik mij misschien ondankbaar toon, door niet te willen spreken, maar geloof mij, het is niet omdat ik iets voor u wil verborgen houden. Ik doe het uitsluitend ten respecte van Ethel.

Terwijl hij deze woorden sprak, keek hij naar het jonge meisje, dat de handen voor het gelaat had geslagen.

— Ik kan u alleen zeggen, dat de tatoring, die u onder haar schouder hebt gezien, haar tot eer strekt...

— Niet verder... niet verder... viel het jonge meisje hem thans in de rede, ik zal alles vertellen... alles... luister...

Raffles schikte zich om te luisteren en kreeg toen het volgende zonderlinge verhaal te horen:

— Ongeveer tien dagen geleden lichten wij het anker van de « Drake », het motorjacht van Heinrich Kaufmann, dat enige dagen op de rede van Elmina had gelegen. Heinrich Kaufmann is de oudste der drie mannen, die op het jacht waren. De anderen waren zijn broer Fritz en Kurt Hohenheim. De overige passagiers waren, behalve ik, de vrouw van Heinrich en van Kurt.

De oudste Kaufmann laat mij voor de wereld als zijn dochter doorgaan, maar ofschoon ik veel aan hem te danken heb, gebiedt de waarheid mij te zeggen, dat ik in geen familie-relatie met hem sta.

Heinrich Kaufmann is of beter gezegd, was zeer rijk. Door tegenspoed in zijn zaken is zijn kapitaal ontzettend geslonken.

Zijn jacht, de « Drake », was reeds zwaar belast met hypotheek, toen wij voor onze tocht vertrokken.

Op de terugweg echter keerden de kansen. Moet ik nog zeggen, hoe Kaufmann er in geslaagd was aan geld te komen? Ik geloof, dat de nood er hem toe gebracht heeft, omdat ik vroeger nimmer zo iets van hem had gemerkt. Maar nu wist ik zeker, dat hij door allerlei trucs bij het kaartspel, grote sommen won. Natuurlijk ging dat niet in eens, maar probeerde hij de ene truc

na de andere, hij begon met kleine sommen te wagen, maar toen niemand zijn vals spel doorzag, werd hij brutaler en zette hij grotere bedragen op.

Wij zijn op vele plaatsen geweest, voornamelijk lag zijn terrein te Monte-Carlo en te Nice.

Zo lang hij nog slachtoffers maakte onder beroepsspelers, die geen zier beter waren en zelf ook probeerden hem te bedriegen, hield ik mij er buiten, maar toen hij slachtoffers ging maken onder eerlijke lieden, die hij vaak van hun gehele kapitaaltje beroofde, mengde ik mij in de kwestie en gaf hem onomwonden te verstaan, dat ik deze handelwijze niet langer kon dulden.

De geldduivel had hem echter in zijn macht gekregen en al mijn praten gaf niets. Meestal sloeg hij zijn slag, wanneer ik afwezig was, maar soms was ik zelf wel de onschuldige oorzaak dat er gespeeld werd.

Kaufmann wist het dan zo aan te leggen, dat men, om in mijn gezelschap te blijven, er in toestemde, om grof geld te spelen. Meestal werd er gepokerd, maar vaak ook werd er bridge gespeeld.

U kunt zich voorstellen, hoe verlicht ik adem haalde, toen Kaufmann mij mededeelde, dat hij er voorlopig genoeg van had en van plan was nog diezelfde avond met zijn jacht, dat op de rede van Monaco lag, te vertrekken voor een kruistocht in de Middellandse Zee.

Pas later heb ik vernomen, dat hij tot dit enigszins haastig vertrek werd gedwongen, omdat de grond te warm onder zijn voeten werd. Wij bleven dan ook niet langer in de buurt, dan noodzakelijk was.

Er was voldoende proviand aan boord voor een grote reis en wij hadden een heerlijke tocht naar Madeira; vandaar gingen wij naar de Kanarische eilanden en vervolgens naar de Kaap Verdische.

Welke boze geest ons naar Elmina voerde, weet ik niet, maar op zekere ochtend zagen wij de witte kolonistenhuizen op de Afrikaanse kust voor ons oprijzen.

Te Elmina maakten wij kennis met de gouverneur en met... hier wendde zij even het hoofd, om naar de jonge-

man te kijken, die met het hoofd in de kussens geleund, onbeweeglijk toeluisterde... met Jack Howell, die in die dagen zijn gast was.

Kaufmann vernam al spoedig om welke reden Jack op dit afgelegen plekje van de aarde vertoefde. Hij zelf vertelde ons, dat hij ruim tien jaar van zijn leven in de wildernis had doorgebracht en een aardig fortuintje had verdiend, waarmede hij zich naar zijn moederland wilde begeven. Het wachten was op een gelegenheid voor passage naar Engeland.

Ik behoef u niet te zeggen, dat het Kaufmann weinig moeite kostte, hem over te halen de reis aan boord van ons jacht te maken. Maar toch gebiedt de eerlijkheid mij te zeggen, dat dit grotendeels mijn schuld is geweest...

Jack Howell richtte zich in zijn legerstede op, hief de hand omhoog en opende de mond, als wilde hij protesteren tegen hetgeen zij gezegd had.

Maar Ethel liet hem daartoe geen tijd.

— Neen, Jack, hernam zij, val mij niet in de rede, laat mij alles verhalen, zoals het zich heeft toegedragen. Ik beschouw het als een boete, die ik mijzelf heb opgelegd...

Het zou mij, aldus ging zij nu met haar verhaal voort, weinig moeite hebben gekost hem het aanbod van Kaufmann te laten afslaan, maar men had mij als het ware genoodzaakt hem aan te moedigen. Het is waarlijk geen ijdelheid, als ik zeg, dat ik denk, dat hij hals over kop op mij verliefd was geraakt. U dient te bedenken, dat hij tien jaren in de wildernis had geleefd en als de beide andere vrouwen aan boord van het jacht niet reeds gehuwd waren geweest, hadden zij evenveel kans op zijn genegenheid als ik...

Wederom wilde Jack protesteren, maar Ethel gaf hem daartoe geen gelegenheid, door direct met haar verhaal voort te gaan.

— Het is niet nodig hierover te twisten, het is mijn stellige overtuiging, dat het alleen aan mij gelegen heeft, dat Jack aan boord van de « Drake » is gekomen en van dat standpunt uit be-

zien, ben ik evenzeer schuldig als de anderen.

Intussen, schuldig of niet, de gebeurtenissen zijn elkaar opgevolgd met dezelfde regelmaat en in dezelfde volgorde als ik mij voorgesteld had. Aan boord werd natuurlijk al heel gauw naar de kaarten gegrepen.

In het begin ging het om slechts luttel bedragen, maar zoetjesaan werd meer gewaagd. Ook liet men Jack geen gelegenheid om spijt te hebben over verloren geld, want als hij al eens op een avond honderd pond sterling had verloren, liet men hem de volgende dag er weer vijftig terugwinnen, zodat hij geen argwaan kreeg.

En al die tijd moest ik zwijgen. Honderdmaal had ik hem kunnen waarschuwen voor het lot, dat hem wachtte, honderd maal heb ik op het punt gestaan, het in hun gezichten uit te schreeuwen, dat zij lafaards waren om een jongeman van zijn eerlijk en in het zweet zijns aanschijns verdiende geld te beroven, maar honderd maal liet ik mij door de boze blik uit de ogen van Kaufmann, bang maken en het zwijgen opleggen.

En dan te moeten bedenken, dat dit alles nu op mij gewroken zal worden, terwijl hij toch nimmer zijn geld zal terugzien... het is verschrikkelijk!

Zij stond op het punt wederom in tranen uit te barsten, maar zij beet zich op de lippen en weerhield met geweld haar tranen.

Toen zij zich hersteld had, ging zij voort:

Toen wij op de rede van Sierra Leone kwamen, had Jack zeker al de helft van zijn fortuin in handen van zijn medespelers moeten laten. Maar het ergste zou nog komen.

Kaufmann, die, nu hij zijn man aan het villen was, er niets voor voelde in een druk bezochte haven te ankeren, uit vrees, dat hem zijn prooi zou ontsnappen, of dat hij het restant van diens fortuin met anderen zou moeten delen, liet hier 't anker zakken en wij begaven ons aan land, naar het heette, om op exploratie uit te gaan.

Ik weet niet waar we ons op het ogenblik bevinden, naar de weinige beweging, die het schip maakt, te oordelen, liggen we stil, zodat het mij toeschijnt...

— Wij hebben de plek, waar we u aan boord genomen hebben, nog niet verlaten, viel Raffles haar thans in de rede, doch zweeg direct weer, omdat hij vol belangstelling was naar het vervolg van haar verhaal.

— Dan kunt gij, ging Ethel voort wanneer ge u op de brug bevindt, een eind van het strand verwijderd, waarschijnlijk een hut zien staan, waar een krankzinnige woont...

— Ik heb de man gezien, zei Raffles eenvoudig.

— Hebt ge hem gezien, vroeg zij op gejaagde toon, en heeft hij u niets gedaan?

Raffles glimlachte even.

— Neen, gedaan heeft hij me niets, wel dreigde hij mij, maar op het gezicht van mijn revolver, kalmeerde hij direct, trouwens wat zou hij, een zwakke grijsaard, mij kunnen doen?

— O, zeg dat niet, riep zij huiverend uit, zeg dat niet. De man is krankzinnig en in zijn woede is hij verschrikkelijk sterk, ik heb dat aan de lijve ondervonden... maar laat ik verder vertellen.

Heinrich en Fritz Kaufmann ontdekten de hut het eerst en gingen naar binnen. Zij riepen ons ook en wij waren vol verwondering over de fraaie schilderstukken, die aan de wanden hingen. Terwijl we met z'n allen in het vertrek stonden, kwam de bewoner van de hut onverwacht terug en ging als een razende te keer, dat wij zijn eigendom waren binnen gedrongen. De man had ontegenzeggelijk gelijk, want het gaf geen pas om zijn huis zo maar binnen te gaan, maar hij stelde zich als een bezetene aan en overdreef zeker. Spoedig zou ons blijken, dat wij met een krankzinnige te doen hadden. Want terwijl wij onder enige kalmerende woorden de hut verlieten, kwam Kurt Hohenheim, die een verkenningstocht om het huisje had gemaakt ons tegemoet en wenkte ons hem te volgen.

Hij ging ons voor, de hoek om en sloeg een pad in, dat achter het huis

voerde. Daar... daar... ik ril nog als ik er aan denk, lag een menselijk wezen aan handen en voeten gebonden. Hij was zo goed als geheel naakt en zijn lichaam had een zonderlinge, lugubere kleur, precies dezelfde kleur, die ge op mijn huid onder het linkerschouderblad hebt waargenomen.

Wij hadden nauwelijks de tijd gehad een blik op die ongelukkige te werpen, toen onder een vervaarlijk gebrul de oude man op ons kwam toesnellen, terwijl hij een zware knuppel boven zijn hoofd zwaaide.

Wij stoven uit elkaar en liepen naar het strand terug; we gevoelden ons pas veilig, toen we de krankzinnige kreten van de ongelukkige niet meer hoorden.

De mannen staken aanstonds de hoofden bij elkaar en Jack was van oordeel, dat wij direct pogingen in het werk moesten stellen om het ongelukkige schepsel, dat wij gezien hadden, uit de klauwen van de krankzinnige te bevrijden.

Men viel hem bij en zij spraken af, dat zij des nachts, als de bewoner van de hut sliep, een poging zouden doen om de gevangene te verlossen.

Weldra bleek, dat dit alles slechts huichelarij was en gediend had om Jack zand in de ogen te strooien. Nu nog schijnt het mij toe, alsof de geldduivel zich die avond van Kaufmann had meester gemaakt.

Want toen het donker was geworden, werden in het salon de lichten ontstoken en de kaarten geschud. Drie uren achtereen werd er om hoge bedragen gedobbeld. Ik kon het niet aanzien en was reeds onmiddellijk na de aanvang naar boven gegaan en stond tegen de reling geleund, toen ik plotseling luide stemmen hoorde.

Eén ogenblik was het, alsof mijn bloed naar mijn hart stroomde. Ik veronderstelde, dat Jack de valse trucs van zijn medespelers had ontdekt en nu voldoening eiste. Maar weldra bleek, dat ik het mis had.

Kaufmann was er in geslaagd, met behulp van zijn broeder en van Kurt, zijn gast geheel kaal te plukken.

Jack had alles verloren wat hij bezat. Toen hij tot die ontdekking was gekomen, was hij een ogenblik als van de donder getroffen, toen is hij in een schaterende lach uitgebarsten en had hij geschreeuwd, dat hij een ezel en een uilskuiken was. Toen was hij opgevlagen en naar het dek gegaan.

Daar trof hij mij en op mijn vraag vertelde hij mij eenvoudig, zonder dat zijn stem er zelfs van trilde, dat hij zijn gehele fortuin had verspeeld, zodat hem niets meer overbleef dan zodra hij in Engeland was aangekomen, weer passage te bespreken op een terugkerend schip, om dan opnieuw te beginnen.

De woorden bleven mij in de keel steken. Wat had ik moeten zeggen? Niets dan de waarheid en wat zou mij of hem dat op dat ogenblik hebben gebaat? Ik zweeg en hij scheen mijn houding te beschouwen als een soort verachting voor zijn dwaas gedrag.

Hij verliet mij en sloot zich in zijn hut op. Waarschijnlijk dacht hij, nu zijn geest zo zeer met zijn eigen zorgen was vervuld, niet meer aan de afspraak van die middag, om des nachts pogingen in het werk te stellen de ongelukkige, die zich in handen van de krankzinnige bevond, te gaan bevrijden.

Maar de anderen dachten er des te beter om. Zij schenen echter weinig op het gezelschap van Jack gesteld te zijn en begaven zich naar de kust, zonder iemand er van in kennis te stellen.

Zonder mij te zien, namen zij plaats in de sloep. De zee was zo glad als een spiegel. Heinrich zat aan het roer, de twee anderen roeiden. Alleen het geraas van de branding was heel flauw te onderscheiden.

Hier wachtte zij even en Raffles, die met grote belangstelling naar haar luisterde, liet haar wat rusten en diende haar een verkwikkende drank toe.

Maar spoedig hervatte zij haar verhaal.

Hun menslievendheid was slechts een voorwendsel. Zoals ik later vernam, had Kurt bij zijn onderzoek rondom de hut, een hoop oesterschalen gezien en daaruit de gevolgtrekking gemaakt, dat de oude op zijn manier pareloesters telde.

In dat geval moest hij in het bezit zijn van een aantal dezer waardevolle voorwerpen en Kaufmann, die, zoals ik zei, die avond door de geldduivel bezeten scheen, maakte onmiddellijk het plan om de krankzinnige te gaan bestelen.

Hij had zijn ogen goed de kost gegeven en opgemerkt, dat in het vertrek, waar de schilderijen hingen, een soort in elkaar geschoven rustbank stond. Hij maakte hieruit op, dat de oude man daar des nachts sliep en zonder de minste gewetensbezwaren, deelde hij zijn metgezellen mee, dat hij van plan was de ongelukkige eenvoudig dood te slaan, terwijl hij in slaap gedompeld was en hem daarna te beroven.

Onder alle mogelijke voorzorgen, om geen geraas te maken, naderden zij de hut en vonden in het vertrek, zoals zij verwacht hadden, het rustbed uitgeschoven. Duidelijk hoorden zij een regelmatige ademhaling.

Maar enige slagen met de geweldige knuppels van ijzerhout, die zij medegenomen hadden, deden die ademhaling ophouden. Zonder zich ook maar in het minst om hun slachtoffer te bekommeren, doorzochten zij de hut en ontdekten in een klein vertrek, achter het grotere gelegen, een lederen zak, die inderdaad een aantal parels van bijzondere grootte en waarde bevatte.

Toen keerden zij naar het schip terug. Juist toen zij op het punt stonden aan boord te gaan, hoorden zij iets in het water plassen. Verschrikt zwegen zij en hielden hun adem in, maar de stilte werd niet meer verbroken en zij dachten, dat zij zich vergist hadden.

Dat was evenwel niet het geval. Toen zij op hun tocht naar het huis van de krankzinnige waren vertrokken, werd ik van achteren vastgegrepen en voor ik één woord had kunnen uiten, lag ik gebonden en met een prop in mijn mond op het dek. Wat er verder gebeurd is, weet ik niet, want ik voelde mij als het ware in het niet verzinken en alles werd zwart om mij heen.

Toen ik weer bijkwam, lag ik in de dekhut. Van mijn schouder waren de kleren verwijderd en over mij heen gebogen zag ik het gelaat van de krank-

zinnige. Hij had een lange naald in de rechterhand en een vaasje met kleurstof in de linker. Met een akelige grijns boog hij zich over mij heen.

Wederom viel ik van angst in zwijm. Bij mijn ontwaken lag ik nog in de dekhut, alles was duister en ik vroeg mij af of ik een zware droom had gehad, want ik kon mij bewegen en opstaan. Weldra bespeurde ik een prikkelende pijn onder mijn schouder en in de spiegel zag ik, dat het woord: « Wraak » er met dikke rode letters op was getatouéerd.

Op de tafel vond ik een briefje. Het was een stuk schilderslinnen en er waren met zwarte verf woorden op getekend. In de verwarring, die later volgde, is het verloren gegaan, maar ik weet nog nauwkeurig wat er op stond. Het luidde:

Dit is mijn wraak! Ik wist met wiskundige zekerheid, dat gij deze nacht zoudt komen en daar ik begreep mij niet te kunnen verdedigen tegen een overmacht van drie sterke, bij mij vergeleken, veel jongere mensen, heb ik dit bedacht als mijn enige redmiddel. Het zou dwaasheid geweest zijn mijn schat te verbergen; ik weet geen plek, waar hij, met de bloedgierige ogen het niet ontdekt zou hebben. Ik liet ze dus liggen waar zij lagen, opdat hij er zich gemakkelijk van zou kunnen meester maken.

Ook wist ik met even grote zekerheid, dat hij me wilde vermoorden. Waarom niet? Wat is er gelegen aan het leven van een oude gek op een verlaten plek van de aarde? Mijn gevangene, een inboorling die mij vroeger had trachten te bestelen, wiens straf bijns uitgeoefend was en van wie ik wist, dat de dood, die hij binnen enkele dagen moest verwachten, een uitkomst zou zijn liet ik slapen op de plek, welke ik gewoonlijk des nachts inneem. Als ik terugkeer, weet ik, dat ik hem zal vinden vermoord, zoals men mij heeft willen vermoorden.

Maar ik hecht aan het leven en ik hecht aan mijn schat, die ik mede wil nemen in het graf. Er was voor mij slechts één middel om beide te behou-

den. Dat middel heb ik thans ten uitvoer gebracht.

Bezie uw linkerschouder! De letters, die gij daarop zult vinden zijn er door mij op gegraveerd, terwijl mijn graveernaald gedoopt was in de stof, waarvan alleen ik de samenstelling ken. Die stof is dodelijk. Maar zij doodt niet plotseling, integendeel, langzaam, heel langzaam. Jaren zullen er verlopen en de kleurstof zal eerst de letters doen vervloeien en zich hoe langer hoe meer over de huid verspreiden, tot ten slotte het gehele lichaam er mede overdekt is. Maar lang vóór het zo ver is, zal de geest een andere dood gestorven zijn. Zij zal in het diepste zwart verzinken en gij zult zijn als de arme gek, die u heeft getekend met zijn wraak.

Toch deed ik, wat ik gedaan heb, met een bloedend hart. Gij, die door mijn hand geschonden zijt, waart de enige wier ogen ik niet wantrouwde. Ik denk, dat gij aan degenen, die mij bestalen, dierbaar zijt. Ik geloof het en hoop het.

Want zij kunnen u redden van een langzame dood. Zoals ik alleen de samenstelling ken van de stof, waarmede mijn wraak is getekend, zo ken ik ook alleen het tegengif, dat de werking kan doen ophouden. Het is in mijn bezit.

Natuurlijk zult gij aanstonds de mogelijkheid overdenken mij ook hier van te beroven. Doe het of beter gezegd: probeer het te doen. Vóór gij of een der uwen zich daarvan meester heeft kunnen maken, zal ik het flesje, dat het tegengif bevat, verbrijzeld hebben en dan moge de hemel u genadig zijn. Mocht het toch in uwe handen vallen, dan nog is al uw pogen tevergeefs. Want alleen ik ken de toepassing en ik zal mij liever de tong uit de mond laten rukken, dan mijn geheim bekend maken.

Dit is mijn wraak. Een wraak, waarvan ik alleen kan afzien, indien men mij mijn schat teruggeeft. Dit is het laatste woord van

David Hunter R. A.

Ik besloot Heinrich Kaufmann onmiddellijk er van in kennis te stellen, er niet aan twijfelende, of hij zou de schat, waaruit die dan ook mocht bestaan, te-

ruggeven, om mijn leven te redden. Dikwijls heb ik in wanhopige ogenblikken de dood als een verlossing beschouwd en er naar verlangd. Nu hij onvermijdelijk schijnt klem ik mij aan het leven vast, zoals een drenkeling, die in het water gesprongen is, om zelfmoord te bedrijven, zich vaak onbewust vastklampt aan alles wat onder zijn bereik komt, omdat het leven hem instinctmatig dierbaarder is dan de dood. Al is dat leven ook bitter en de dood een verlossing! Zo zijn wij mensen, geloof ik, allemaal.

Maar ter zake.

Zoals ik zei, waren de mannen druk bezig met het schip en bestond er voor mij geen kans, dat ze mij zouden aanhoren. Ik deed daartoe dan ook geen pogingen. Maar men werd mij gewaar en schreeuwde mij, boven het loeien van de wind toe, dat ik mee moest helpen. Toevallig kwam ik in de nabijheid van Jack, die mij aanwijzingen gaf, hoe ik mij nuttig kon maken.

Met inspanning van al mijn krachten heb ik getracht hem mede te delen, wat er gebeurd was en toonde hem mijn schouder.

Hij begreep mij direct en ook dat er onmiddellijk pogingen in het werk moesten worden gesteld mij te redden. Hij begaf zich naar Heinrich Kaufmann en eiste van hem, dat hij in de buurt van de kust zou blijven.

Om Jack te vreden te stellen, gaf hij toe, maar weldra bleek dat hij dit slechts gedaan had om van hem af te zijn. Met grote snelheid verwijderde het schip zich van de kust.

Toen gebeurde het ergste. Jack, die, toen hij inzag, dat men hem om de tuin had geleid, blind was van woede, vloog op Heinrich af, die aan het roer stond. Een worsteling ontstond. Een worsteling, waarin hij het onderspit moest delven, want Frits en Kurt schaarden zich tegen hem, terwijl ook de vrouwen zich in de twist mengden. Wat konden wij uitrichten tegen een zo grote overmacht?

Het was pikdonker, iedereen was op eigen lijfsbehoud bedacht en ik dacht, dat mijn laatste uur geslagen had. Ik

zag hoe de anderen zich naar de enige reddingsboot die aan boord was, spoedden en spande al mijn krachten in om daarin met de bewusteloze jongeman een plaatsje machtig te worden.

Voor ik daarin slaagde, waren zij reeds weggevaaren. Het was zo donker, dat ik geen hand voor ogen kon zien, zodat ik dus ook niet wist, waar wij ons bevonden.

Plotseling hoorde ik een luid gekraak en angstig gillen van menselijke stemmen. Het kwam mij voor, dat het hun stemmen waren en vreesde 't ergste.

Maar ook mijn beurt zou komen. Het schip, dat reeds dadelijk lek geslagen was, schuurde onophoudelijk tegen de verborgen klip en viel plotseling op zij.

Wat er toen gebeurde weet ik nu nog

niet. Wel weet ik dat ik door de koude van het water bijkwam.

Ik opende mijn ogen en zag hoe de golf terugliep. Ik was op het strand geworpen. Ik denk dat ik toen in zwijmben gevallen, want toen ik mijn ogen opende, was het volop dag. Het strand, dat ik onmiddellijk herkende als dat waarop wij ons de vorige dag hadden bevonden, lag bezaaid met wrakhout.

Wat er verder gebeurd is behoef ik niet te vertellen. Toen ik als uit de dood ontwaakte, bevond ik mij onder uw bescherming. Gij weet nu waarom ik liever de dood wil dan voort te leven met de overtuiging, dat mij over enkele jaren een ontzettend lijden wacht, dat toch met de dood moet eindigen.

HOOFDSTUK VI

EENIEDER KRIJGT WAT HEM TOEKOMT

Toen Raffles aan dek kwam was de « Stormvogel » een juweeltje. Zowel Brand als Henderson hadden zich ingespannen om het vaartuig op te poetsen en waren daar wonderwel in geslaagd. Zo juist waren zij nog beneden geweest om zich zelf ook op te knappen en stonden, kalm pratend, over de schitterende zee, naar het verwijderde strand te kijken.

Toen Raffles naderde, kwam Brand hem tegemoet. Nieuwsgierigheid was op zijn gelaat te lezen, zodat Raffles er dan ook maar toe overging, om hem het verhaal van Ethel in het kort te herhalen.

— Maar Edward, dat is verschrikkelijk, wat je me daar allemaal verteld hebt, riep Brand uit. Wie zou die David Hunter zijn? Die R.A. achter een naam, betekent dat niet Royal Academian.

— Juist, Charles. Dat is de titel die men geeft aan de schilders, die door hun werk aanspraak mogen maken op het lidmaatschap van de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten.

— Ik denk, dat hij zich die titel maar heeft toegeëigend.

— Neen, amice, daarin vergist je je.

Als mijn geheugen mij geen parten speelt, dan is het ongeveer vijftien jaar geleden, dat een schilder van die naam plotseling te Londen groot opzien verwekte met enkele buitengewoon knappe schilderijen.

Hij werd als het ware achtervolgd met opdrachten; hij kreeg het daardoor ontzettend druk en het schijnt dat hem de roem naar het hoofd is gestegen.

Ik geloof, dat de arme kunstenaar op deze kust niemand anders dan die vermiste schilder is.

— Maar die man is in ieder geval gevaarlijk, merkte Brand op.

— Dat is hij zeker en wij zullen dan ook de nodige voorzichtigheid in acht moeten nemen, teneinde hem te dwingen Ethel van haar tatouering te bevrijden.

— En hoe denkt je dat te doen?

— Het eerste waarmede wij moeten beginnen, is naar de kust te gaan en de schat, waarover hij telkens spreekt, machtig zien te worden. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar denk wel, dat die schat inderdaad uit een aantal parelen bestaat. We zullen hem die terug-

geven en dan moet hij Ethel onmiddellijk behandelen.

— Denk je dat Kaufmann en consorten de parels zullen teruggeven?

— Nu, dat zal wel enige moeite kosten, maar doet hij het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. Wij hebben een grote voorsprong op hem, doordat hij niet over wapens beschikt. Ik denk, dat die bij de schipbreuk verloren zullen zijn gegaan. Ik ga nu nog even naar beneden om Jack Howell mede te delen, dat ik hem alleen moet laten en dat ik zo gauw mogelijk zal terug komen.

Toen Raffles na tien minuten weer aan dek kwam, lag de sloep naast het vaartuig en behoefde Raffles maar in te stappen.

Op het strand vond hij de vijf schipbreukelingen, en het scheen hen buitengewoon mede te vallen, dat Raffles hen kwam halen.

— Een ogenblik, waarde vrienden! zo sprak hij hen aan, voor we verder gaan, moet ik u iets vertellen over hetgeen aan boord is geschied, terwijl gij hier overnacht hebt. Maar, daar ik veronderstel, dat ge hongerig zult zijn, zullen mijn vrienden een maaltijd gereed maken. Ik moet naar de hut van David Hunter, de krankzinnige schilder, om hem datgene terug te geven, dat door een misverstand in uw handen is geraakt.

Allen zwegen, niemand bewoog zich.

— Ik begrijp, aldus ging Raffles voort, dat dit geen aangenaam werk is, daarom zal ik de vrijheid nemen uw koffers te doorzoeken en datgene er uit te halen, wat naar mijn mening aan die arme dwaas toebehoort.

Het toeval wilde, dat in de eerste de beste koffer, die hij opende, zich een grove, bruine zak bevond, die bij nader onderzoek een aantal parelen bevatte van bijzondere grootte en schoonheid.

Hij deelde nu mede, dat hij zo spoedig mogelijk zou terug zijn en dat men met inschepen op hem moest wachten.

Hij bleef langer weg, dan men verwachtte.

Eindelijk, na een half uur gewacht te hebben, zagen zij Raffles naderen.

Hij torstte een schijnbaar zware last.

Brand zag door zijn kijker, dat hij een menselijk wezen op de schouders had, deelde Henderson mede wat hij gezien had en de reus rende als een pijl uit de boog weg om zijn meester te helpen.

De last, die door Raffles gedragen werd, bestond uit het armzalige lichaam van Hunter.

Maar ofschoon Raffles over een buitengewone spierkracht beschikte, was hij Henderson toch dankbaar, dat deze hem kwam helpen.

Toen Hunter eenmaal aan boord was, ging alles vlug in zijn werk en na nog een half uur waren allen op het dek verzameld.

Raffles, geassisteerd door zijn beide metgezellen, wijdde nu al zijn zorgen aan de drie zieken, die tezamen in het salon waren ondergebracht. Weldra smaakte hij dan ook de voldoening, dat alle drie in beterschap toenamen. Jack Howell was de eerste, die geheel op krachten kwam. Hij toonde echter grote tegenzin in tegenwoordigheid te zijn van zijn vroegere gastheer, hetgeen Raffles kon billijken. Eens hadden deze beiden een lang gesprek met elkaar, waaruit Brand opmaakte, dat Raffles een plan uitwerkte.

Het kostte heel wat moeite Hunter aan zijn verstand te brengen wat er van hem verlangd werd. Alleen door hem telkens te wijzen op de zak met parels en op de wankleurige schouder van Ethel, scheen het langzaam tot hem door te dringen.

Raffles was ongeruster, dan hij toen wilde, want hij begreep, dat als de oude man dood mocht gaan, hij ook het geheim van zijn tatouering in het graf met zich mede zou nemen.

Hij haalde dan ook verlicht adem, toen tegen het einde van de tweede dag, aan boord van de « Stormvogel », Hunter aanstalten maakte om met zijn arbeid te beginnen. Hij begon met in de huisapotheek van Raffles te scharrelen en uit verschillende ingrediënten een vloeistof te bereiden, welke hij, onder voortdurend wrijven, over de huid van Ethel uitspreidde.

Terwijl alles aan boord ter ruste was en Hunter met zijn patiënte in het salon zijn kunst aanwendde, liet Raffles zich aan een touw over de reling zakken en kon, door een patrijspoort glurende, precies zien wat er voorviel.

De volgende ochtend was Ethel zeer ziek, hij sprak de grijsaard daarover aan, maar deze gaf te kennen, dat alles ging zoals het moest en dat de koorts spoedig zou wijken.

Tegen de avond zou Hunter zijn behandeling voortzetten. Alles werd in gereedheid gebracht en Ethel wachtte op de komst van haar geneesheer, toen plotseling op het dek een luid geschreeuw werd gehoord.

Raffles, die op het lawaai onmiddellijk kwam toesnellen, kon nog juist zien wat de oorzaak was. Alle passagiers, Brand en Henderson inclusief, stonden als met ontzetting geslagen te kijken naar Hunter, die van een onbewaakt ogenblik had gebruik gemaakt om naar de brug te gaan en vandaar pogingen deed om tegen de antenne voor draadloze telegrafie op te klimmen.

Raffles bedacht zich geen ogenblik, maar snelde het trapje van de brug op. Hunter zag hem echter en met een wilde lach deed hij een paar passen op het koperdraad, evenals een koorddanser.

Een ongeluk kon niet uitblijven. Onder het slaken van een wilde kreet verloor hij zijn evenwicht en smakte op het dek en vandaar in het water.

Raffles dacht het eerst aan Ethel. Nadat hij de nodige bevelen had gegeven aan Henderson, ging hij naar beneden en behandelde de zieke op dezelfde wijze als hij de avond te voren gezien had.

Wederom was het resultaat onrustbarend. De koorts liep plotseling op, zo zelfs, dat de patiënte begon te ijlen.

Toen hij zich uit het salon wilde verwijderen, zag hij op een stoel de grove, bruine zak liggen, waarin Hunter zijn parelen had bewaard. Hij had daaraan helemaal niet meer gedacht en nam de zak, die een grote waarde vertegenwoordigde, maar mee.

De volgende ochtend was het dek vol leven en bedrijvigheid. Raffles, die zag, dat Ethel vrijwel hersteld was, had be-

vel gegeven het anker te lichten en iedereen was opgetogen in het vooruitzicht van het vertrek.

Toen bracht Raffles het plan, dat hij met Brand en Jack Howell een paar dagen voor hun vertrek had besproken, ten uitvoer.

Op een avond nodigde hij zijn gasten in het salon en stelde hen voor tot tijdverdrijf een robber te bridgen. Aanvankelijk speelde men met fiches, zonder daaraan enige waarde te verbinden, maar na afloop kwam Raffles spoedig te weten, dat de gasten niet ongenegen waren, om geld te spelen.

Nu wist Raffles wat hij weten wilde. Hij was er niet zeker van geweest of zij nog in het bezit waren van het geld, dat zij Howell op frauduleuse wijze hadden afgewonnen.

Hij had hen natuurlijk in een havenplaats aan de politie kunnen uitleveren, maar daar er waarschijnlijk te weinig overtuigende bewijzen van hun schuld zouden kunnen worden aangevoerd, bedacht hij een andere straf voor hen, die wederom getuigde van het originele brein van Raffles.

Voor hij hen echter die straf zou doen ondergaan, wilde hij Howell zijn zuurverdiende kapitaaltje terug zien te bezorgen.

Nu hij wist, dat zij nog in het bezit van het geld waren, ging hij volgens een weloverlegd plan te werk. Jack en Ethel, die er nog steeds voor zorgden uit de buurt van de schipbreukelingen te blijven en veel in elkaars gezelschap vertoefden, speelden niet mee en Raffles, die met enige moeite zijn natuurlijke tegenzin overwon, deed alsof hij elke dag beter met Kaufmann en diens gezellen kon opschieten.

Kaufmann wist niets af van het feit, dat Raffles een groot vermogen aan goud en edelgesteente aan boord had, maar het scheen wel, alsof hij had kunnen ruiken, dat zijn gastheer ontzaglijk rijk was en zijn verlangen naar geld ontwaakte.

Hij beseftte echter maar al te goed, dat hij in een onvoordelige positie stond, vergeleken bij het overwicht, dat hij had gehad, ten opzichte van Jack Howell.

Nu was hij de gast van Raffles, die hij steeds als Lord Edward hoorde aanspreken en van wie hij niets wist, van wie hij alleen het vermoeden koesterde, dat hij zeer rijk was.

Het verlies van zijn jacht hinderde hem niet al te zeer, daar er enige koffers aan land waren gespoeld en omdat hij Jack Howell zijn fortuin had afhandig gemaakt, stond hij er veel beter voor, dan toen hij uitzeilde. Hij had zich dan ook vast voorgenomen met zijn oneerlijke practijken voort te gaan, omdat hij hierin het enige middel zag, om zijn verloren fortuin te herstellen. Hij zou het dan eens met Noord- en Zuid-Amerika proberen. Alleen zou hij zich moeten ontdoen van Ethel. Het meisje werd hem te lastig. Zij was te sentimenteel en zou hem zeker hinderen in de uitvoering van zijn plannen.

Dit en nog veel meer waren de dromen, waaraan hij zich aan boord van de « Stormvogel » met voorliefde overgaf. Amerika lonkte hem als een sirene toe. Maar vóór hij daar naar toe ging, wilde hij nog eerst trachten zijn gastheer geducht te plunderen.

De volgende dag was het geluk hem extra gunstig. Hij maakte gebruik van een oogenblik, dat Raffles met Brand en Henderson alle drie op de brug waren, om ongezien naar het salon te gaan.

Ongezien! Ten minste, dat dacht hij. Als hij het nauw merkbare glimlachje, dat de lippen van Raffles krulde, had kunnen zien, zou hij daar waarschijnlijk anders over hebben gedacht.

Nu was hij daar onwetend van en terwijl hij in het salon rondsnuffelde, merkte hij weldra, dat het muurkastje, waarin verschillende spelen werden opgeborgen, open was.

Haastig doorzocht hij het en men kan zich zijn vreugde voorstellen, toen hij op een der plankjes in een hoek, een kaartspel vond liggen, dat in druk volmaakt overeenstemde met dat, waarmede zij de vorige avond hadden gespeeld. Het étui was een weinig bestofd, alsof het er al geruime tijd had gelegen en vergeten was. Het was juist, wat hij hebben moest. Haastig stak hij het in

zijn zak en verliet onmiddellijk het salon.

Reeds diezelfde avond kon hij het gebruiken. Op zijn voorstel had men het bridgen door poker, afgewisseld met whist, vervangen. Het waren twee spelen, waarin hij uitblonk, waarvan hij alle finesses kende en waarbij hij al zijn valse trucs kon toepassen.

Raffles was, zoals hij meende gezien te hebben, geen genie in het kaartspel, hij verloor geregeld, maar hij toonde zich een goed verliezer. In plaats van zich te laten ontmoedigen, zette hij voortdurend hogere bedragen op de kaarten en als hij verloor, verdubbelde hij de inzet. Daarbij was hij niet karig met de fles. Hij werd op het laatst zelfs flink opgewonden en dronk veel. Toen zij die avond scheidden, had hij tien duizend pond sterling verloren.

Intussen zette de « Stormvogel », zoals het zo'n snelle vogel past, geregeld haar reis voort. Het weder bleef gunstig en weldra waren de Kanarische eilanden bereikt. Er werd nieuwe voorraad ingenomen, de dames voorzagen zich van passende kleren en men verpoosde zich enige uren aan land.

De volgende avond was Kaufmann zo verstandig om Raffles, die wederom ongeveer tienduizend pond sterling had verloren, de helft te laten terugwinnen, waarover deze opgetogen scheen.

De derde dag begon het weer van voren af aan. Raffles speelde grof, verloor en wist zijn verlies met mannenmoed te dragen.

Toen het tijd werd om naar bed te gaan, wist Raffles, die zwaar gedronken scheen te hebben, de dames te bewegen hen te verlaten, opdat de heren alleen nog wat konden blijven spelen.

Op een gegeven oogenblik stopte de motor, men hoorde het knarsen van de ankerketting, zodat men onmiddellijk merkte, dat het schip stil lag.

Raffles ging even het salon uit, maar keerde spoedig terug.

— Waar zijn we eigenlijk? vroeg Kaufmann.

— Op de rede van Tanger, meldde

Raffles onverschillig en schudde de kaarten.

Kaufmann werd doodsbleek. Hij wilde een van zijn gewone trucs toepassen, waartoe hij bepaalde kaarten van het derde, valse spel nodig had. Maar het spel ging zo vlug, dat hij de kaarten niet snel genoeg kon vinden.

Daar ontdekte hij plotseling, dat enige kaarten van het valse spel ontbraken. Het angstzweet brak hem uit. Dan was hij verloren!

En hij was ook verloren!

Raffles achtte zijn tijd gekomen.

Met een energieke handbeweging legde hij eerst zijn revolver en vervolgens zes azen op tafel.

— Weet ge wat dat betekent? beet hij Heinrich Kaufmann toe.

De aangesprokene antwoordde niet. Hij werd doodsbleek en keek Raffles in het gelaat. Terwijl de mannen elkaar zo aankeken, deed Fritz Kaufmann plotseling een onverwachte greep naar de revolver van Raffles.

Maar hij voelde zijn pols als in een schroef gekneld. Brand had zijn hand gegrepen en hield hem zijn revolver voor.

Raffles hield Heinrich Kaufmann in bedwang en Henderson die door het geschuifel van voeten opmerkzaam was gemaakt dat zijn hulp nodig kon zijn, verliet zijn post bij de deur, waar hij het laatste kwartier gestaan had en kwam binnen.

— Komt vrienden, aldus sprak Raffles Brand en Henderson aan, we kunnen onze wapens wel opbergen. De heren zien wel, dat hun rijk uit is.

En gij, zo richtte hij het woord tot hen, luistert! Gedeeltelijk in uw zakken en gedeeltelijk hier op tafel ligt het fortuin, dat ge mij in enkele dagen door middel van vals spel hebt afgewonnen. Geeft dat geld terug... onmiddellijk!

— Er mankeren nog acht duizend pond aan; aanvullen en vlug, zei hij.

In enkele minuten was het ontbrekende aangevuld.

— Zie zo, dat is afgehandeld. Nu het tweede gedeelte. Deze veertig duizend pond die gij mij hebt afgewonnen, heb ik nu terug, eigenlijk heb ik recht op

nóg veertig duizend pond, die ik u waarschijnlijk had afgewonnen, wanneer ge eerlijk geweest waart. Ik wil echter van die eis afzien, doch ik heb nog iets anders op het hart.

Jack Howell was in het bezit van een fortuintje, ongeveer even hoog als ik hier in mijn zakken heb, toen hij aan boord van uw jacht op de rede van Elmina kwam. Dat fortuin hebt gij hem afgewonnen in enkele dagen tijds. Dat is iets wat hem aangaat, zult gij misschien zeggen. Zeker, maar alleen dan, wanneer gij eerlijk had gespeeld.

— Er is eerlijk gespeeld! beet Heinrich Kaufmann Raffles toe.

Raffles drukte even op de knop van de elektrische bel. De deur ging open en Jack Howell met Ethel aan zijn arm kwam binnen.

— Ik heb hier twee getuigen, die het tegendeel verklaren, en ik wil u alleen verzoeken hem onmiddellijk het hem afgewonnen geld ter hand te stellen.

De koffers werden geopend en het duurde niet lang of het gehele bedrag van veertig duizend pond sterling, werd gevonden. Behalve deze som was nog ongeveer vijf duizend pond sterling aanwezig. Ook deze biljetten haalde Raffles er uit.

Toen richtte hij wederom het woord tot hen:

— Zo, dat is dus geregeld. Hebt ge nog iets te uwer verdediging aan te voeren?

— Niets, antwoordde de oudste Kaufmann. Niets. Wij moeten bukken voor geweld maar protesteren tegen deze behandeling van schipbreukelingen, die men eerst redt, om ze later op zijn gemak te bestelen.

— Dat is brutaal, heerschap... ik weet wat die woorden waard zijn, zei hij. Verder nog iets?

— Neen, alleen dit, dat ik bij aankomst onmiddellijk een aanklacht tegen u zal indienen.

Nu begon Raffles te lachen.

— Dat is goed, zei hij. Dat treft bijzonder, we kunnen nu meteen aan land gaan en men kan mij dan direct in hechtenis nemen.

— Aan land gaan? liet Kaufmann zich ontvallen. Aan land gaan? En ge hebt gezegd, dat we op de rede van Tanger...

— Dat was een vergissing, mijnheer. We liggen op het ogenblik voor Gibraltar en ik moet u in verband daarmee iets mededelen:

Ik was eerst van plan u allen wegens moord aan te klagen. Toen ik op de verlaten kust van Afrika naar de hut ging van David Hunter om hem mee te nemen aan boord van mijn schip, ontdekte ik een vers gedolven graf, waarin Hunter het stoffelijk overschot had gelegd van de ongelukkige, aan wiens lijden gij een einde hebt gemaakt. De man was ten dode opgeschreven, zeker, en ik geloof, dat de dood een weldaad voor hem was.

Maar een moord blijft een moord, te meer daar gij gedacht hadt een ander te zullen treffen. Nu kunt ge kiezen. Of ge gaat alleen aan land met de vijf duizend pond sterling, die ik in uw koffers heb gevonden en die ik u zal teruggeven, of ik ga met u mede, stel mij aanstonds na mijn aankomst in verbinding met de Engelse officier van justitie en klaag u aan. Kies!

Kaufmann zweeg.

— Kies, zei Raffles nogmaals.

— Fritz, wek de dames, zei Kaufmann alleen en ging de deur uit en naar dek. Een paar minuten later brachten Brand en Henderson het vijftal naar Gibraltar.

Nog vóór middernacht kwamen Char-

les Brand en Henderson opgewekt aan boord terug. De sloep werd onmiddellijk aan dek gehesen, het anker gelicht, de steven gewend en de thuisreis naar Engeland aanvaard.

Nog een paar anderen kregen 66k hun deel, want toen hij het roerrad in handen van zijn trouwe chauffeur overgaf en van de brug naar het dek afdaalde, begaf hij zich naar een zeker plekje op het dek, waar hij wist, dat hij Ethel en Jack samen zou vinden.

De twee jonge mensen, die door een samenloop van omstandigheden met elkaar in aanraking waren gekomen, hadden eindelijk de weg tot elkanders hart gevonden. Het lijden had hen verenigd. En nu was Raffles dàar, om die vereniging te zegenen. Hij strekte zijn handen uit en drukte de hunne hartelijk. Toen haalde hij een klein étui uit zijn zak.

In dat étui lag een fraaie platina ring, waarin een prachtige parel zacht glansde. Hij had die ring met zijn gewone vaardigheid in zijn privé hut gemaakt, zonder dat iemand daarvan iets gemerkt had. Raffles de duizendkunstenaar was onder andere ook een buitengewoon bekwaam edelsmid. Uit de verzameling parelen van David Hunter had hij de grootste en fraaiste uitgezocht, om daarmee die ring te sieren. Nu sierde die ring de fijne vinger van Ethels hand.

Twee dagen later voer de « Stormvogel » de haven van Guernsey binnen, onder de toejuichingen van de bevolking.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het geheim van Rockingham House

Lach met ons mee...

Een advocaat en een handelaar lagen met elkaar in ruzie. Op zekere morgen zegt de advocaat tot de commercant:

— 'k Heb vannacht gedroomd dat St. Pieter me in de hemel rondleidde. Toen kwamen we aan een zaal waar er ooverdovend lawaai was. 'k Vroeg uitleg aan St. Pieter en die zei: Och, zwijg er van, hier zitten de commercanten. Die kunnen zelfs in de hemel nog niet laten van ruzie te maken.

's Anderendaags zegt de commercant tot de advocaat:

— 'k Heb verdorie ook juist gedroomd dat St. Pieter met mij een wandeling miek in de hemel. Opeens kwamen we aan een zaal waar het stil, doodstil was. Toen ik explicatie vroeg, zei St. Pieter: Dat is hier de zaal van de advocaten. Ze kunnen al niet veel lawaai maken want er is er nog geen één aangekomen.

Ge geeft me dus de raad, moeder, hem de bons te geven.

— Ja, kind, want als je werkelijk van hem hield, zou je mij niet om raad gevraagd hebben.

Buurman. — Wim, waar gaat ge met die hond heen?

Wim. — Naar school.

Buurman. — Naar school, waarom dat?

Wim. — De meester heeft gisteren gezegd dat we insekten moesten meebrengen.

Buurman. — Een hond is toch geen insekt, Wim!

Wim. — Dat weet ik wel, maar onze hond heeft insekten.

Tom: Opa.

Opa: Wat is er, jongen?

Tom: Als mijn haar rijp is, valt het dan ook af, net als het uwe?

Muzikleraar: Bob, weet je nu eigenlijk iets over een oktaaf?

Bob: Ja, 'k ken er een en die is met m'n zuster verlooft. 'n Flinke vent! Af en toe geeft hij mij 'n cadeautje.

— Ik lees daar net, liefste, dat 'n geneesheer verklaard heeft, dat mannen niet zoveel slaap nodig hebben als vrouwen.

— Zo!

— Ja... en daarom is het misschien beter, dat ge niet meer op me wacht als ik 's avonds naar huis kom...

Mijnhere Raoul komt te peerde gereden door een zompachtige strate tot aan 'n plaatse die onder water staat.

— Manneke, zegt hij tegen Pietje, die daar te vroeten staat in 't water, is er hier harde grond.

— Ja 't, Menere, maar hij ligt nog een beetje dieper.

De geheelonthouder vertelde welk 'n enorme invloed de afschaffing op zijn leven had gehad. Ik ben nu bureeloverste bij mijn firma, zei hij. Een jaar geleden had ik nog twee mensen boven mij. De een werd wegens drankzucht ontslagen en de andere beging een diefstal onder de invloed van sterke drank. Ja, ja, Mijne Heren, wat is dus de oorzaak dat ik thans zulk een goede positie bekleed?

— De alcohol! riep een der luisteraars.

Bakvisje: O, Mama, mijn ganse ziel streeft naar hoger dingen!

Mama (nuchter): Dan heb ik precies wat je hebben moet. Grijp de ladder en neem de gordijnen af. Die hangen hoog genoeg!

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spookmijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldte : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266

NIEUWE AVONTUREN

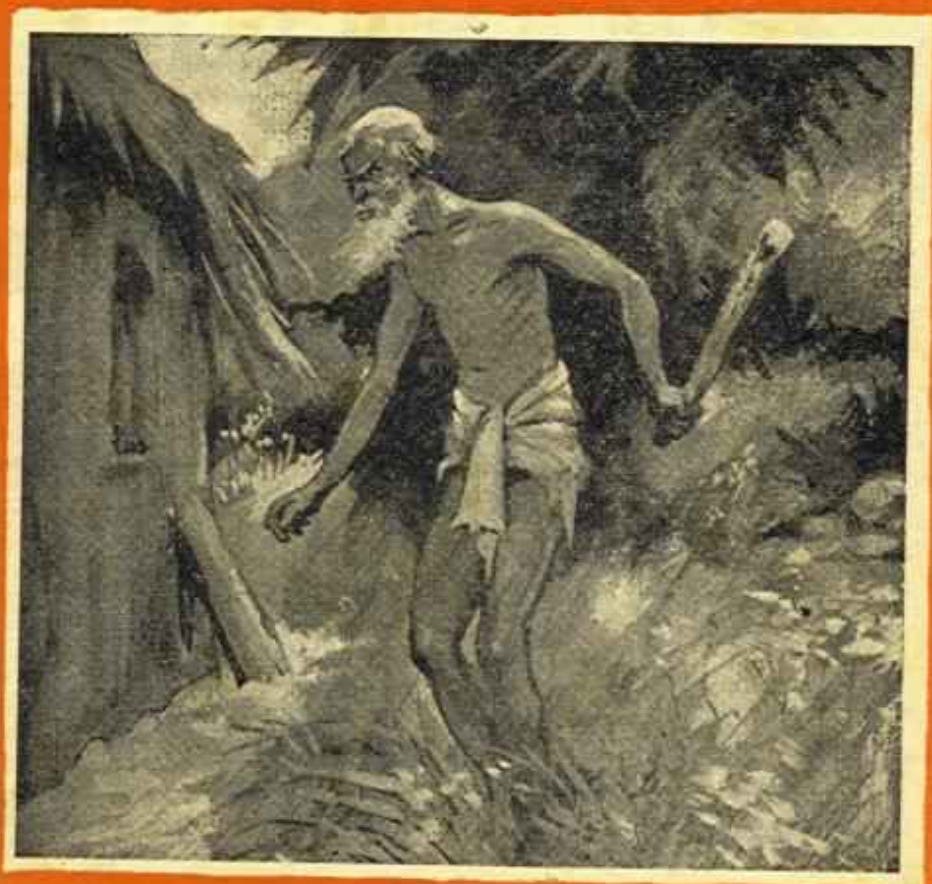
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Getekende

N° 2231

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

